UNIVERSITATEA “AL. I. CUZA” IAªI

FACULTATEA DE TEOLOGIE

“CULTUL PENTICOSTAL”

Tezã de licenþã

Alcãtuitã ºi susþinutã la disciplina

“Misiologie ºi Ecumenism” sub îndrumarea

P. C. Pr. Lector GHEORGHE PETRARU

IAªI

1994

Aleasã preþuire ºi profundã recunoºtinþã Prea Cucerniciei Sale Pr. Lector GHEORGHE PETRARU care mi-a aprobat subiectul, m-a încurajat sufleteºte ºi cu multã competenþã m-a îndrumat pe tot parcursul întocmirii lucrãrii.

Vii mulþumiri aduc Pãrinþilor ºi Domnilor Profesori, care mi-au împãrtãºit cu dragoste cunoºtinþele teologice ºi m-au pregãtit pentru sublima misiune a slujirii lui Dumnezeu ºi oamenilor.

Scumpilor mei pãrinþi, iubire ºi adâncã recunoºtinþã pentru sacrificiile fãcute ºi grija pãrinteascã dãruitã mie, în vederea desãvârºirii studiilor mele teologice.

Eternã recunoºtinþã scumpei ºi neuitatei mele mame, a cãrui glas mângâietor ºi dulce s-a stins pentru totdeauna acum un an, însã ecoul lui rãsunã ºi va rãsuna mereu în inima mea pe tot timpul vieþii, fiindcã ea mi-a cãlãuzit paºii spre înalta misiune preoþeascã.

Mulþumesc pe aceastã cale naºilor mei, rudelor, tuturor prietenilor ºi cunoºtinþelor, care au contribuit material ºi spiritual la formarea mea moralã ºi intelectualã.

CUPRINS

UNIVERSITATEA “AL. I. CUZA” IAªI..1

FACULTATEA DE TEOLOGIE..1

“CULTUL PENTICOSTAL”..1

TEZÃ DE LICENÞÃ..1

ALCÃTUITÃ ºI SUSÞINUTÃ LA DISCIPLINA..1

“MISIOLOGIE ºI ECUMENISM” SUB ÎNDRUMAREA..1

P. C. PR. LECTOR GHEORGHE PETRARU..1

....1

IAªI..1

1994..1

ALEASÃ PREÞUIRE ºI PROFUNDÃ RECUNOºTINÞÃ PREA CUCERNICIEI SALE PR. LECTOR GHEORGHE PETRARU CARE MI-A APROBAT SUBIECTUL, M-A ÎNCURAJAT SUFLETEºTE ºI CU MULTÃ COMPETENÞÃ M-A ÎNDRUMAT PE TOT PARCURSUL ÎNTOCMIRII LUCRÃRII..2

VII MULÞUMIRI ADUC PÃRINÞILOR ºI DOMNILOR PROFESORI, CARE MI-AU ÎMPÃRTÃºIT CU DRAGOSTE CUNOºTINÞELE TEOLOGICE ºI M-AU PREGÃTIT PENTRU SUBLIMA MISIUNE A SLUJIRII LUI DUMNEZEU ºI OAMENILOR..3

SCUMPILOR MEI PÃRINÞI, IUBIRE ºI ADÂNCÃ RECUNOºTINÞÃ PENTRU SACRIFICIILE FÃCUTE ºI GRIJA PÃRINTEASCÃ DÃRUITÃ MIE, ÎN VEDEREA DESÃVÂRºIRII STUDIILOR MELE TEOLOGICE............4

ETERNÃ RECUNOºTINÞÃ SCUMPEI ºI NEUITATEI MELE MAME, A CÃRUI GLAS MÂNGÂIETOR ºI DULCE S-A STINS PENTRU TOTDEAUNA ACUM UN AN, ÎNSÃ ECOUL LUI RÃSUNÃ ºI VA RÃSUNA MEREU ÎN INIMA MEA PE TOT TIMPUL VIEÞII, FIINDCÃ EA MI-A CÃLÃUZIT PAºII SPRE ÎNALTA MISIUNE PREOÞEASCÃ..5

MULÞUMESC PE ACEASTÃ CALE NAºILOR MEI, RUDELOR, TUTUROR PRIETENILOR ºI CUNOºTINÞELOR, CARE AU CONTRIBUIT MATERIAL ºI SPIRITUAL LA FORMAREA MEA MORALÃ ºI INTELECTUALÃ..6

CUPRINS..7

INTRODUCERE..10

1. Consideraþii generale asupra fenomenului sectar - ereziarh..10

2. Glosolalia - sau despre vorbirea în limbi..14

ISTORIC..18

2.1. Cultul penticostal sau Biserica lui Dumnezeu cea apostolicã.......................................19

2.2 Originea sectei ºi istoricul ei...19

2.3 Situaþia actualã a miºcãrii penticostale...22

A În lume:..22

B. În România:..23

2.4 Organizaþii penticostale...25

A. Organizaþii de tip penticostal ºi organizatori..25

B. Organizaþii dizidente penticostale în România..27

2.5 Scrieri fundamentale..33

DOCTRINÃ...34

3.1 Specificul doctrinei penticostale..34

3.1.1. BOTEZUL......35

3.1.2. CINA DOMNULUI 35

3.1.3. DARUL FELURITELOR LIMBI......39

3.2 Practica religioasã......40

3.3 Mijloace de propagare ºi difuzare a cultului......41

3.4 Critica din punct de vedere ortodox a practicilor ºi doctrinei penticostale......41

ÎNCHEIERE......66

NOTE BIBLIOGRAFICE......68

BIBLIOGRAFIE......75

CURRICULUM VITAE......79

INTRODUCERE

1. Consideraþii generale asupra fenomenului sectar - ereziarh

Creºtinismul este rezultatul firesc al operei rãscumpãrãtoare a lui Isus Hristos, care a venit în lume sã spunã adevãrul, sã aducã la luminã toatã fãptura ºi sã întemeieze Biserica Sa, care sã pãstreze ºi sã pãzeascã acest adevãr ºi sã cuprindã toþi oamenii pânã la sfârºitul veacurilor.

Hristos a aruncat sãmânþa cea bunã ºi dreaptã a adevãrului în ogorul Sãu cel mare care este lumea. Însã când a început sã prindã rãdãcini ºi sã rãsarã aceastã sãmânþã aruncatã de Domnul, odatã cu ea, rodul adevãrului, au rãsãrit ºi alte "buruieni", pe care Mântuitorul le-a lãsat sã creascã pânã ce va fi vremea seceriºului (Matei XIII, 30). ªi într-adevãr, configuraþia actualã a creºtinismului, ne dovedeºte cã în lumea creºtinã, Cuvântul lui Dumnezeu, deºi este unul, s-a ajuns astãzi sã fie interpretat de cei ce nu înþeleg cã puritataea învãþãturii lui Hristos este pãstratã de Bisericã ºi numai ea are dreptul ºi autoritatea sã o interpreteze, pentru cã o posedã.

Confruntarea aceasta pentru a se ajunge iarãºi la "un Domn, o credinþã, un Botez, un Dumnezeu ºi Tatãl nostru al tuturor" (Efes IV, 5-6) dezvãluie o fireascã ºi legitimã perseverenþã a celor ce cautã adevãrul ce trebuie sã se realizeze consecvent ca o legãturã permanentã cu divinitatea, fundamentalã omului credincios.

Fiecare epocã istoricã ºi fiecare treaptã de civilizaþie a omenirii îºi are realizãrile ei pe plan material, dar un vast compartiment al preocupãrilor omeneºti, din toate timpurile, a fost ºi aspectul religios.

Religia ca act social sau cãutare a adevãrului ºi-a avut rostul ei în toate epocile. Religiozitatea - prin care se înþelege religia în flux de manifestare în proces de erupþie ascendentã, de Dumnezeu încuviinþatã ºi de om practicatã, nu-ºi meritã numele dacã îi agitã sufleteºte pe credincioºi, descumpãnindu-i lãuntric, corupându-le ºi întunecându-le dreapta judecatã, încâlcindu-le afectele, falsificându-le viaþa.

Aceastã degradare a religiei, fanatism, exaltare religioasã (în fapt pseudo-religioasã) este un act de profanare a spiritualitãþii pure, ofensã adusã Fiinþei divine, nesocotire ºi dispreþuire a valorii ºi demnitãþii umane. De aceea chiar societatea contemporanã, în astfel de cazuri, este în drept sã sesizeze, sã demaºte ºi sã înfiereze, deºi se vehiculeazã un fel de democraþie a credinþei religioase,sã curme rãtãcirile care, prin revãrsãrile lor, inevitabile astãzi, înceteazã sã mai fie problemã internã a comunitãþii religioase ºi devine element de "conturbare a armoniei sociale ºi echilibrului vieþii obºteºti" [1].

Hristos ºi Biserica Sa, al cãrui corp este El, se aflã în comuniune realã cu credincioºii sãi,care pot sã fie niºte entuziaºti, dar nu exaltaþi, cãci aceasta, cu ºtire sau fãrã ºtire este lucrul celui rãu.

Mântuitorul ºi dupã El, Sfinþii Apostoli, avertizeazã nu odatã asupra periculozitãþii exaltãrilor pseudo religioase: "Nu fiþi piatrã de poticnealã" (I Cor. X, 25), cãci acesta duce la "smintirea" (derutarea) aproapelui neavizat ºi de bunã credinþã.

Iar smintirea altuia este mai de condamnat, cãci este mai grea decât pãcatul uciderii. (Matei XVIII,6)

Observãm cã pe cât este de clar, de nobil ºi de frumos sentimentul religios pur, echilibrat ºi bine orientat, pe atât de false, de fanteziste, de tulburãtoare ºi uneori ºi uneori funeste sunt devierile, contrafacerile sau abaterile lui. Raþiunea ºi sensibilitatea omului îmbracã în ele forme atât de bizare,de absurde, de ridicole ºi de periculoase chiar, întinzându-le de la marginea adevãrului ºi a bunului simþ pânã în cel mai adânc iraþional ºi fantastic, de la verosimil pânã la inconºtienþã, încât ele sunt uneori de domeniul psihopatologiei.

Erezia în general este în adevãr - sau devine - o psihozã, este ceva nesãnãtos, anormal. Ea a fost socotitã dintru început aºa în creºtinism ºi denunþatã ca "învãþãturã nesãnãtoasã", ca "o boalã",

ca “un mit” sau un “basm” strãin de adevãr, ca “închipuire” de oameni rãtãciþi în neºtiinþã, sau rãtãcind pe alþii din intres ºi perversitate.

Sfântul Apostol Pavel sfãtuieºte insistent pe episcopii Timotei ºi Tit sã se împotriveascã învãþãturii celei nesãnãtoase (II Timotei IV, 2-4 ; I Timotei VI, 3-5). Pe Tit, care avea de înfruntat “basmele iudaice”, ale cretanilor mincinoºi îl îndeamnã: “Dar tu grãieºte cele cuvenite învãþãturii celei sãnãtoase...” (Tit II,1).

În frumoasa grãdinã de paradis,învãþãtura cea rea este o “buruianã rea” (Ep. Filadelfieni III,1) sau “strãinã” (Ep. Tralieni VI,1), **ετεροδοξια** (Ep. Magnez. VIII, 1) o lãstare rãu crescutã, care produce roade aducãtoare de moarte - zice ucenicul apostolic Sf. Ignaþiu al Antiohiei [2].

În eretici, numiþi sau nenumiþi de cãtre Sfinþii Apostoli ºi Pãrinþii Apostolici, se denunþã “fiare cu chip de om” (Ignaþiu Ep. Smirnei IV,1), lupi, pseudo-apostoli, “proroci mincinoºi”, “învãþãtori mincinoºi” (II Petru II,1). Cuvâtul lor roade ca o cangrenã (II Timotei II,17). Sub aparenþa credinþei adevãrate, unii dintre ei intrã prin case ºi robesc “femeiuºti împovãrate de pãcat”. Sunt oameni cu mintea stricatã, neîncercaþi în credinþã, care se împotrivesc adevãrului ºi a cãror nebunie va fi vãditã tuturor (II Timotei III, 5-9). Asemenea învãþãturi de rea credinþã ºi astfel de amãgitori se gãsesc prinºi în plasa minciunii ºi se pedepsesc prin însuºi pãcatul lor: “Învaþã totdeauna ºi nu pot ajunge niciodatã la cunoaºterea adevãrului”. (II Timotei III, 7).

Grija aceasta cu care Sfinþii Apostoli îndeamnã pe creºtini sã se fereascã de învãþãturile ereticilor ºi cuvintele tari de osândã ce aruncã asupra acestora, dându-i Satanei, ca Sfântul Apostol Pavel pe Hymeneu ºi pe Alexandru, “ca sã înveþe sã nu huleascã” (I Timotei I, 20), erau cu totul îndreptãþite.

Rãtãcirea în credinþã pândea pe creºtini încã de atunci, în toate colþurile ºi din toate laturile, pândea mai ales din umbra vechilor religii ºi superstiþii, ca sã falsifice învãþãtura creºtinã, s-o contrafacã, s-o rãstãlmãceascã “cu basme lumeºti ºi bãbeºti” (I Timotei V, 7), s-o întoarcã de la adevãrul descoperit, s-o abatã din calea lui, s-o înlãture sau s-o cuprindã în þarcul lor sectar.

Pericolul sectelor este mai mare decât al persecuþiei. O idee persecutatã se întãreºte, pe când o idee falsificatã se corupe, se denatureazã, se compromite ºi se îngroapã. Pe când pericolul

persecuþiei este trecãtor, al sectelor este permanent: pentru cã erezia este umbra adevãrului ºi se þine dupã el continuu, ca o parodie ca o imitaþie nereuºitã, ca o caricaturã.

Asemãnarea relativã cu obiectul sau cu figura pe care vrea sã o reproducã, o face verosimilã ºi ispititoare pentru cei “neâncercaþi în credinþã”; în realitate, este un produs bastard ºi hibrid, lipsit de sufletul ºi de puritatea adevãrului, de puterea ºi de efectul lui.

Când ereticul este doar un amãgit, în neputinþã de a cerceta ºi a cunoaºte singur adevãrul, învãþãtura lui este o biatã rãtãcire vrednicã de compãtimire; când însã este un amãgitor ipocrit, orgolios ºi îndãrãtnic, profesionist al minciunii ºi al vicleniei, atunci este periculos ºi odios ca un blasfemiator. Învãþãtura lui ereticã devine astfel cel mai grav pãcat, hulã împotriva lui Dumnezeu. El îl osândeºte ºi îl pierde. Ereticii - zice Ignaþiu - sunt “stricãtori de case” - **οιχοφνοροι** – ºi aceºtia nu moºtenesc împãrãþia lui Dumnezeu, pentru cã stricã prin “kakodidascalia” lor credinþã în Dumnezeu, credinþã pentru care s-a rãstignit Isus Hristos. Rãtãcirea unora aduce în adevãr “împãrþire” (Ep. Filadelfieni II, 1), dezbinã ºi stricã Biserica Mântuitorului. Ea are duhul lui Antihrist (I Ioan IV, 3) ºi este o cãdere de la credinþa cea dreaptã, o apostazie. [3]

Iatã deci câteva aspecte ale neânþelegerii adevãrului. Multitudinea ºi varietatea aspectelor se extinde la majoritatea adevãrurilor revelate de Dumnezeu. De-a lungul vremii, spre regretul profund al Bisericii, s-a ajuns la cele mai variate alienãri de la adevãr. Una dintre acestea este ºi cea mai primitoare la vorbirea în limbi, sau <u>glosolalia,</u> care a dus la apariþia sectei penticostalilor, dupã o perioadã îndelungatã de timp de la apariþia creºtinismului.

2. Glosolalia - sau despre vorbirea în limbi

Dupã cum se ºtie, Glosolalia - ca dar al Sfântului Duh - este facultatea de a vorbi într-o limbã strãinã, fãrã a o fi învãþat-o ºi cunoscut-o mai dinainte.

Aºa reiese din textul biblic care ne descrie întâmplarea de la primele Rusalii crºtine, când a început a se arãta acest dar. Textul este complet ºi limpede, istorisind o întâmplare adevãratã ºi ca atare, însuºi textul nu poate fi tâlcuit în sens spiritual sau mistic, ci numai literar.

Dar sã lãsãm sã ne vorbeascã însuºi textul, ce este ºi în ce constã vorbirea în limbi prin darul Sfântului Duh. Iatã ce spune: "ªi când a sosit ziua Cincizecimii, erau toþi Apostolii împreunã în acelaºi loc. ªi din cer, fãrã veste, s-a fãcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, ºi a umplut toatã casa unde ºedeau ei. ªi li s-au arãtat, împãrþite, limbi ca de foc ºi au ºezut pe fiecare dintre ei. ªi s-au umplut toþi de Duhul Sfânt ºi au început sã vorbeascã în alte limbi, precum le dãdea lor Duhul a grãi. ªi erau în Ierusalim locuitori iudei, bãrbaþi cucernici din toate neamurile care sunt sub cer. ªi iscându-se vuietul acela, s-a adunat mulþimea ºi s-a tulburat, cãci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa. ªi erau uimiþi toþi ºi se minunau zicând: Iatã, nu sunt aceºtia care vorbesc toþi galileeni ? ªi cum auzim noi, fiecare, limba noastrã în care ne-am nãscut ? Parþii ºi mezii ºi elamiþii ºi cei ce locuiesc în Mesopotamia, în Iudeia ºi în Capadocia, în Pont ºi în Asia, în Frigia ºi în Pamfilia, în Egipt ºi în pãrþile Libiei cea de lângã Cirene ºi romani în treacãt, iudei ºi prozeliþi, cretani ºi arabi, îi auzim pe ei vorbind în limbile noastre, despre faptele minunate ale lui Dumnezeu ! ªi toþi erau uimiþi ºi nu se dumireau, zicând unul cãtre altul: Ce va sã fie aceasta ? Iar alþii, batjocorindu-i, ziceau cã sunt plini de must." (Fapte, 2, 1 - 13). [4]

Din analiza celor 13 versete care alcãtuiesc cheia dezlegãrii problemei, constatãm urmãtoarele:

- Vorbirea în limbi - prin darul Sfântului Duh ºi ca minune (glosolalia) - acum s-a manifestat întâia datã. De aceea ºi este descrisã pe larg, pentru ca sã putem ºti noi cititorii, ce este ºi în ce constã.
- Apostolii, prin darul harismatic al Sfântului Duh, au început a predica în alte limbi, ºi anume în peste 15 limbi diferite, corespund limbilor pe care le vorbeau în spaþiul lor de viaþã cei aflaþi la acea datã în Ierusalim cu ocazia sãrbãtorii.

• Aceºti iudei veniþi la Ierusalim, se minunau auzind predicându-se în limba lor maternã de cãtre niºte oameni simpli, galileeni, care nu aveau de unde sã cunoascã altã limbã decât pe cea galileanã (aramaicã) vorbitã la ei acasã.

• Ascultãtorii de alte limbi înþelegeau tot ce li se predica - fiindcã li se vorbea de-a dreptul în limba lor - neavând trebuinþã de vreo tãlmãcire, ºi tocmai în aceasta constã minunea de care nu se puteau dumiri, fiind uimiþi; cãci înþelegeau perfect ce li se predica, auzind ºi ºtiind bine ce li se vorbeºte "despre faptele minunate ale lui Dumnezeu".

• Totuºi, printre ascultãtori erau ºi unii care nu înþelegeau nimic din cele ce se predicau acolo ºi de aceea îi luau în râs pe apostoli, învinuindu-i cã sunt beþi. Aceºti ascultãtori nu pot fi alþii decât localnicii din Ierusalim, ºi poate din alte pãrþi ale Palestinei, care nu cunoºteau alte limbi decât pe cea aramaicã. Pentru aceºtia vorbirea apostolilor era cu totul neânþeleasã, socotind-o simplã bolborosire - iar dacã noi þinem cont ºi de faptul cã apostolii predicau " în alte limbi " cu toatã însufleþirea, nu ne mai mirã cã iudeilor localnici le fãceau impresia unor oameni beþi care bolborosesc cu exaltare cuvinte neânþelese. [5]

Astfel, localnicii nu înþelegeau nimic din cele predicate decât doar dacã le-ar fi tãlmãcit cineva, iar tãlmaci nu se gãsea. Dar, dupã cum existã darul glosolaliei, tot aºa existã ºi un alt dar, al tãlmãcirii. Acesta era dat - dupã cum se va vedea mai jos - atunci când ascultãtorii erau numai localnici necunoscãtori de alte limbi, cum erau de pildã în Corint (I Cor. IV). În Ierusalim însã, de data aceasta nu i se simþea lipsa. [6]

Darul tãlmãcirii era ºi el minunat ºi uimitor, întocmai cum era ºi cel al vorbirii în limbi, cu care era în strânsã legãturã. Neavându-l, ascultãtorii judecau lucrurile numai dupã aparenþã.

Dar - se poate întreba cineva - cum se face cã în Ierusalim erau atunci de faþã douã feluri de iudei: localnici (de limbã ebraicã) ºi strãini (de peste 15 limbi diferite) ? Se ºtie cã mulþi dintre evrei trãiau în "diasporã" (în împrãºtiere), risipiþi prin alte þãri ºi printre alte popoare, atraºi acolo de felurite interese. Aceºtia - dupã câteva generaþii - nu mai aveau ca limbã maternã ebraica, ci pe cea a poporului sau a þãrii în care se stabiliserã, limba evreiascã devenindu-le cu vremea total necunoscutã. [7]

Toþi iudeii însã, indiferent unde s-ar fi aflat aºezaþi, erau obligaþi prin lege ca în fiecare an sã meargã de 3 ori la templul din Ierusalim, ºi anume, cu prilejul celor trei sãrbãtori: a Paºtilor, a Cincizecimii ºi a Corturilor (colibelor), pentru a þine legãtura cu legea ºi cu cultul de la templu, pentru a-ºi plãti impozitul cãtre templu.

Aºa se explicã pentru ce la aceastã Cincizecime se gãseau în Ierusalim douã feluri de iudei: localnicii din Ierusalim sau Palestina, care vorbeau numai limba lor evreiascã, ºi iudeii "strãini" sau "risipiþi", din "împrãºtiere", care nu mai vorbeau limba ebraicã, ci numai pe cea a þãrii în care se stabiliserã. Deci, din analiza versetului 5 din text, se înþelege lãmurit cã aceºti iudei de limbi strãine, "din toate neamurile care sunt sub cer", erau fie locuitori din Ierusalim, dar vremelnic, cu ocazia sãbãtoririi, fie probabil - unii dintre ei - acum stabiliþi aici definitiv, reântorºi fiind de prin alte þãri. [8]

Textul este desãvârºit de : el istoriseºte o întâmplare, ºi ca atare, nu poate avea decât o interpretare literarã. Din el se poate deduce cu uºurinþã ºi scopul darului duhovnicesc al "vorbirii în limbi": de a li se da apostolilor posibilitatea sã propovãduiascã credinþa creºtinã la toþi oamenii a cãror limbã ei n-o cunosc ºi de a face ca toate popoarele sã rãmânã uimite de darurile minunate care se manifestã în creºtinism spre a se lãsa mai uºor convinse de noua credinþã ºi a se converti (versetele 6-7 ºi 11). Contextul este ºi el perfect de acord cu cele zise mai sus despre "glosolalie", iar textele paralele concordã de asemenea cu textul ºi contextul, fãrã a le contrazice decât doar în aparenþã ºi numai pentru cei ce nu vor sã porneascã de la acest capitol - cheie din Faptele Apostolilor atunci când vor sã defineascã Glosolalia. [9]

Pe faþa pãmântului existã nenumãrate limbi care se vorbesc ºi nimeni dintre oameni nu poate sã le cunoascã pe toate. Deci, dacã limbile vorbite prin darul Sfântului Duh sunt omeneºti, existente, este cu neputinþã ca ascultãtorii sã le înþeleagã fãrã sã tãlmãcire, câtã vreme poate nici nu le-au auzit vreodatã. Totuºi, mãcar odatã ºi undeva ar trebui sã se întâmple ceea ce s-a întâmplat la Ierusalim la primele Rusalii creºtine, adicã vreunul sau altul dintre ascultãtorii cunoscãtori ai câtorva limbi strãine sã înþeleagã fãrã tãlmãcire din bolboroselile "insulflaþilor" într-o limbã oarecare. Dar se pare cã aºa ceva nu s-a întâmplat, dupã câte se ºtie, nicãieri. Felul unora de a explica glosolalia face ca scopul ei sã fie fãrã de nici un înþeles, în vreme ce încã dintru început - dupã cum s-a arãtat mai sus - Dumnezeu

i-a dat un scop cu înþeles bine determinat. [10]

Fiecare creºtin adevãrat trebuie sã aibã pe Sfântul Duh în el, adicã sã fie un “vas ales” al Sfântului Duh.

Penticostalii spun cã pot dovedi prezenþa Sfântului Duh în ei prin practicarea vorbirii în limbi insuflate, dar ortodocºii nu o pot dovedi prin nimic. ªtim însã cã prezenþa Sfântului Duh nu se dovedeºte numai prin vorbirea în limbi. Marele Apostol Pavel zice: “Roadele Duhului sunt: dragostea, bucuria, pacea îndelungã - rãbdarea, bunãtatea, facerea de bine, credinþa, blândeþea, înfrânarea, curãþia” (Gal, 5, 22-23). [11] Se vede cã printre roadele Duhului nu este pomenitã vorbirea în limbi, deoarece ea este un dar pentru un anumit timp al Bisericii, nu un rod al Sfântului Duh, cum sunt cele enumerate mai sus, pe care sã le aibã creºtinul din toate timpurile. Cine se dovedeºte a avea aceste roade ale Sfântului Duh, acela are ºi pe Sfântul Duh; oare noi otodocºii, nu le avem deloc, sau le avem mai puþin decât alþi creºtini ? A spune aºa ceva înseamnã a-i osândi pe alþii din mândrie ºi a judeca prea pãrtinitor. Darul vorbirii în alte limbi nu este un dar obiºnuit, ci unul deosebit ºi nu este dat fiecãruia (I Cor., 12, 10).[12] De ce atunci l-am socoti drept o condiþie a mântuirii ºi a prezenþei Duhului Sfânt ? Apostolul zice: “Oare toþi vorbesc în limbi ?” (I Cor.,12, 30). Deci hotãrât lucru este cã ºi cei ce nu vorbesc în limbi pot fi buni creºtini. În comunitatea creºtinilor adevãraþi, nu toþi au aceleaºi daruri ºi deci nu se poate pretinde ca toþi sã aibã darul vorbirii în limbi. Apostolii nu ni l-au cerut, ba chiar au arãtat cã între localnici este nefolositor. Nici ei înºiºi nu le-au folosit decât doar în cazuri extraordinare când a avut un rost, cum a fost la întâia Cincizecime. [13]

Cei care însã susþin cã prin anumite bolboroseli nedusluºite ºi încâlcite rostite de ei, chipurile sub influenþa Duhului Sfânt, numindu-le “taine” descoperite numai lor, sunt ºarlatani ºi înºelãtori, ori integritatea lor intelectualã trebuie pusã sub semnul întrebãrii. În zilele noastre, aºa ziºii insuflaþi, nepunând textele Sfintei Scripturi de acord, interpretându-le dupã bunul lor plac, ajung la contraziceri grave, rãtãciri fãrã întoarcere. [14]

ISTORIC

ªtiut lucru este cã, omul, prin pãcat s-a izolat de Creatorul sãu. Dar creatura raþionalã a continuat sã respecte porunca lui Dumnezeu: “Creºteþi ºi vã înmulþiþi, umpleþi pãmântul ºi-l stãpâniþi...” (Facere I, 28) ca apoi la Turnul Babel sã se amestece limbile, sã intervinã separarea ºi astfel lumea sã-ºi piardã unitatea.

Începând de atunci, oamenii ºi-au creat idoli ºi zei dupã propria lor rãtãcire ºi autoânºelare. Odatã cu aceasta s-au ivit ºi diversitãþile, deci sectarismul, fiindcã mintea întunecatã de pãcat duce inevitabil la rãtãciri.

De-a lungul timpului, aceste rãtãciri au evoluat pânã la rãzboaie religioase. S-au declarat chiar împotriva lui Dumnezeu, înlocuindu-l cu zeitãþi; au falsificat dreptatea lui Dumnezeu prin arbitrariu omenesc, au iniþiat jertfe în favoarea lor, încurajând lenea ºi frauda, specula, necinstea.

De aceea în timpul Mântuitorului toate acestea s-au multiplicat, au luat o nouã faþã, de data asta tãgãduind mesianitatea ºi acuzându-L de “les divinitate”. S-a fãcut pe sine Fiul lui Dumnezeu (Ioan, XIX,7)

ªcolile acelor timpuri (mai ales cele conduse de Hilal ºi ªamai) au modificat textele vechi, creind noi curente, desprinzându-se direcþii diferite, Tora ajungând un document ideologic. [15]

Interpretãrile Cabalei au fost luate deci ca argument în multe situaþii, nãscându-se noi pãreri, tulburãri, renunþãri, opoziþii. Însuºi Mântuitorul spune: “Vai lumii din pricina smintelilor, cã acestea trebuie sã vinã; dar vai aceluia prin care vine sminteala” (Mt. XVIII, 7)

Sminteala ca armã a minþii bolnave, este datã în vileag ºi de cãtre Apostoli. Astfel, Sf. Pavel atrage luare aminte: “ªtiu cã dupã plecarea mea vor intra între voi lupi neiertãtori... ºi dintre voi se vor scula bãrbaþi rãstãlmãcind lucrurile ca sã atragã pe ucenici de partea lor” (Fapte XX, 29-30). Cunoscând experienþa trecutului poporului biblic, având în vedere situaþia din timpul Mântuitorului, Sfântul Apostol Petru sfãtuieºte: “Au fost în popor ºi prooroci mincinoºi, dupã cum ºi între noi se vor ivi învãþãtori mincinoºi, care vor strecura erezii pierzãtoare ºi vor tãgãdui chiar pe Stãpânul care i-a rãscumpãrat... Mulþi se vor lua dupã spusele lor greºite ºi din aceastã pricinã calea adevãrului va fi pusã la îndoialã” (II Petru II, 1 - 2). [16]

Cu toate cã de-a lungul timpului cauzele apariþiei rãtãcirilor sectare au variat de la o epocã la alta, au rãmas ºi în zilele noastre aceleaºi, ca ºi în Noul Testament: prooroci mincinoºi, lupi în piei de oaie, lupi crânceni, învãþãtori falºi, cu un cuvânt, antihristi (Ioan XV, 18 - 25). Ei n-au pe Hristos ca Mântuitor, ci ca pe un profet, ca iluzie. Au rãmas cu mintea întunecatã de pãcatul strãmoºesc, iar "cuvântãrile înºelãtoare" le þin cu scopul de a câºtiga (II Petru 11, 3). Printre aceºti rãtãciþi se numãrã ºi adepþii sectei penticostale. În cele ce urmeazã ne vom ocupa de istoricul ºi doctrina acestei secte. [17]

2.1. Cultul penticostal sau Biserica lui Dumnezeu cea apostolicã

Cultul penticostal este organizaþia cea mai reprezentativã a miºcãrii "fundamentaliºtilor" moderni. Dacã baptiºtii se deosebesc prin botezul la maturitate ºi imitaþia botezului lui Iisus, dacã adventiºtii "au fixat" ºi "au calculat" împãrãþia de o mie de ani ºi "venirea" Domnului, iar Creºtinii dupã Evanghelie sau dupã Scripturã "au descoperit" alte ceruri ºi judecãþi, - penticostalii sau spiriþii, tremurãtorii sau "posedaþii" de duh, vizionarii ºi profeþii, "vorbitorii" în limbi, "tâlcuitorii" acestora, încep un ev nou, cu 1901, contrapunând "miºcãrii" harismatice, care a cuprins Biserica Apusului, concepþia lor de "chemaþi" ai Duhului ºi "împãrþitori" de daruri. [18]

2.2 Originea sectei ºi istoricul ei

Numele de "penticostali" vine de la cuvântul **πεντηκοστη′** (cincizecime), susþinând cã ei sunt botezaþi cu Duh Sfint ºi cu foc, daruri primite de cãtre Apostoli la Cincizecime sau Pogorârea Duhului Sfânt. Li se zice "tremurãtori", pentru cã în momentele de pretinsã inspiraþie a Sfântului Duh, ei tremurã, ºi "spiriþi" fiindcã pretind a avea pe Duhul Sfânt în darul vorbirii în limbi. Originea sectei se aflã în america, datând abia de la începutul secolului al XX - lea, dar istoricii lor duc "naºterea" în epoca apostolicã. [19]

Secta apare din rândul baptiºtilor, înfiinþatã de pastorul Charles fox Parham. Acesta a deschis la Topeka (Kansas) S.U.A., o ºcoalã biblicã, de unde a plecat o miºcare novatoare punând accentul pe botezul cu Duhul Sfânt ºi manifestaþiile ce-l însoþesc, printre acestea vorbirea în limbi sau glosolalia. [20]

El a început, "sã profeþeascã" cã Sfântul Duh se va revãrsa din nou, cu putere, la o apropiatã "pogorâre" a sa, ºi cã la 3 ianuarie 1901 s-a ºi pogorât peste 13 persoane. [21] În 1903 Parham

acordã Sfântului Duh o atenþie particularã în miºcarea sa apostolicã, care cunoaºte un succes mãreþ. [22] În 1906, aceastã rãtãcire, propagatã de Parham ºi câþiva adepþi ai sãi, a început a prinde teren în California (S.U.A.) [23]. Dar nu numai aici va prinde teren ci ºi în bãtrâna Europã încã din 1904, prin Evan Robert, miner galez care predicã erezia în Marea Britanie, punând bazele unei miºcãri de tip penticostal. [24]

Tot în America ºi tot în 1906, pastorul negru W.J. Seymour fondeazã la Los Angeles (Azusa Street) o grupare penticostalã. Drumul fiindu-i de acum dechis, strãlucirea ei va cuprinde toate Statele Unite. [25]

În acelaºi an, 1906, aceastã rãtãcire trece ºi în Germania unde gãseºte în persoana pastorului luteran I. Paul un conducãtor ºi predicator fanatic având sediul în Berlin.[26] Se extinde cu repeziciune ºi în Norvegia prin predica pastorului Barrat [27]. Expansiunea penticostalã în Rusia are loc prin 1920. A urmat evoluþia sa în Franþa în 1929. [28]

Dupã cum vedem la începutul secolului al XX - lea, secta nãscutã în America, a avut o evoluþie destul de rapidã, în nu mai puþin de trei decenii reuºind sã se extindã ca pecingine în aproape toatã Europa.

Pentru a atrage atenþia asupra originii lor, penticostalii se mai numesc ºi "creºtinii cincizecimii, posesorii duhului, inspiraþii, aleºii, mediumuri, quakerii, pnevmatizaþi etc." [29] Toþi laolaltã sau fiecare în parte pretind cã au "daruri" speciale, de aceea sunt cunoscuþi ºi sub denumirea de "vorbitori de limbi, tâlcuitori, deschizãtori, luminatori, dascãli, profeþi, vindecãtori, miraculoºi, vizionari ºi chiar Mesia. [30]

Fãrã îndoialã cã dintr-un asemenea amalgam s-au detaºat multe secte ducând mai departe sau reactivând ereziile pnevmatomahe ale rãtãciþilor din primele veacuri ale Bisericii creºtine. Totuºi existã în lume, ca ºi în þara noastrã, unii credincioºi care sunt constituiþi în grupuri sau în culte necunoscute de cãtre unele state ale lumii. [31]

Penticostalii susþin cu ardoare cã îºi trag originea de la Cincizecime ºi cã s-au perindat de-a lungul istoriei prin acei vorbitori în limbi. Dacã cercetãm din punct de vedere istoric acest fenomen, vom gãsi o vorbire în limbi biblice, dupã cum am arãtat mai sus, ca lucrare a Duhului Sfânt, numitã ºi

“Glosolalia rusalinã”, dar vom gãsi ºi o falsã vorbire în limbi, la penticostali, care se deosebeºte fundamental de cea rusalinã ºi care nu este decât o imitaþie ºi o influenþã pãgânã.

Irineu este singurul dintre scriitorii bisericeºti care amintºte existenþa acestui dar în Bisericã. În cartea sa “Împotriva ereziilor” spune: “Mai avem câþiva fraþi în Bisericã, care au daruri profetice ºi prin duhul lor vorbesc tot felul de limbi”. [32] Când Sfântul Ioan Gurã de Aur explicã capitolul 14 din I Corinteni, precizeazã cã “acest dar descris de Apostolul Pavel este necunoscut în Bisericã” în zilele noastre.

Fericitul Augustin, comentând textul din I Ioan IV, 24 a scris: “Acestea au fost semnele cerute de împrejurãrile timpului de atunci. Cãci a fost necesar sã se recurgã la acea exprimare a Duhului Sfânt în toate limbile, pentru ca sã se arate cã Evanghelia lui Dumnezeu trebuie sã fie propovãduitã în toate limbile pe întreg pãmântul. Lucrul acesta s-a fãcut ca un fapt al trecutului”. [33]

Despre vorbirea în limbi, aminteºte Tertulian, dar e sigur cã el s-a referit la practica montaniºtilor, de care a fost puternic influenþat, devenind el însuºi un adept al acestei erezii. În cartea sa - “De anima” - a scris: “Existã astãzi între noi o sorã, care are în parte darul descoperirilor; ea le primeºte în Bisericã în cursul solemnitãþilor duminicale, în extaz sub influenþa Duhului”. Tertulian s-a referit la Maximilia, care a supravieþuit lui Montanus ºi Priscilei. [34]

Numele care a fãcut vâlvã în perioada aceasta (secolul al II -lea), în problema vorbirii în limbi a fost Montanus.

Analizând datele ce le avem despre el, precum ºi felul cum a vorbit în limbi, putem socoti aceastã practicã a lui ca o falsã vorbire în limbi, în contrast cu cea rusalinã.

Înainte de întoarcerea sa la creºtinism, Montanus a fost slujitor la temple pãgâne, în special în cultul Cybelei, avea un temperament coleric de nãstãpânit. Predispoziþiile temperamentului sãu au fost accentuate în experienþele sale în ceremonia pãgânã.

Montanus, dupã încreºtinare, a atras atenþia în extazele ºi transele sale, iar în acele stãri þinea cuvântãri “în limbi” diferite. În acele stãri dãdea impresia credulilor sãi cã nu mai era el acela care vorbea, ci “divinitatea”.

Dupã moartea lui Montanus, vorbirea în limbi a dispãrut, deºi cultul montanist a rãmas, dar fãrã practicarea vorbirii în limbi pânã în secolul al IV -lea. [35]

În Cartagina a existat, pânã în secolul al IV -lea, o sectã care se numea “tertulianistã” ºi pãstra unele influenþe montaniste, iar numele si-l avea de la Tertulian. Dupã ce vorbirea în limbi s-a stins la montaniºti, nu mai întâlnim grupuri de creºtini sã aibã aceastã practicã, pânã în anul 1700 când apar la cominarzi. [36]

Cu un secol mai târziu vorbirea în limbi o gãsim la “irvingieni”. Numele vine de la pastorul Irving Eduard Godet. În “spusa” lui asupra Epistolei cãtre Corinteni face o descriere a felului cum irvingienii vorbeau în limbi: “Înainte de începerea predicii, acela care merge sã vorbeascã se închidea adâns în sine însuºi, se izola de cei ce-l înconjurau, închidea ochii, ºi-i acoperea cu mâinile sale, ºi deodatã ca ºi cum ar fi fost atins de o loviturã electricã, suferea convulsiuni care-i cuprindea tot corpul, din gurã scãpa un torent vibrant de sunete strãine, puternic accentuate”.

Vorbirea lor în limbi nu dura mai mult de cinci minute, câteodatã erau doar câteva sunete, vorbirea era însoþitã de gãlãgie, suspinuri, adeseori de veselie, de râsete (ventrilogi ºi nebuni).

Practica irvingienilor s-a transmis mai departe prin quakeri ºi mormoni, pânã la vorbirea în limbi în zilele noastre, practicã preluatã de miºcarea pietist - fundamentalistã. [37]

Scriitorul francez René Pache, în “studiile” biblice ºi mai ales în cartea sa: “Lucrarea Duhului Sfânt”, descrie vorbirea în limbi astfel:

“Cerinþele unei dovezi vizibile de primire a Duhului Sfânt a fãcut sã aparã uimitoare demonstraþii fizice: lãtrãturi, smuncituri violente, þipete ºi strigãte, dansuri sãlbatice ºi altele de felul acesta, atât la weshnieni, cât ºi la quakeri ºi montaniºti.”

“Toate aceste apucãturi ºi încã unele mai exagerate - ne spune în dicþionare ºi enciclopedii asupra sectelor - le-au moºtenit vorbitorii în limbi din zilele noastre, deºi vor sã se intituleze urmaºii credincioºilor de la Rusalii ºi deºi vor sã susþinã cã lucrarea “rusalinã” a Duhului Sfânt continuã prin ei, totuºi prin concepþii eretice ºi schismastice sunt departe de spiritul rusalin. [38]

2.3 Situaþia actualã a miºcãrii penticostale

A În lume:

Odatã ce nu putem spune cã Miºcarea penticostalã mondialã are un întemeietor atunci nu putem spune nici cã s-a dezvoltat într-un anumit centru.

Miºcarea penticostalã mondialã a înflorit în secolul al XX -lea, având mai multe centre de extindere. Acest lucru a fãcut ca azi sã existe mai multe organizaþii penticostale. Din punct de vedere doctrinar, diferenþele nu sunt prea mari. Putem aminti unele mai însemnate, fie datoritã trecutului lor istoric, fie numãrului de membri:

“Credinþa apostolicã”, “Adunãrile lui Dumnezeu”, “Biserica lui Dumnezeu”, “Biserica Penticostalã a Sfinþilor”, “Biserica Elim”, “Biserica Evangheliei depline” etc. [39]

În momentul de faþã existã comunitãþi penticostale în toatã lumea. Un numãr mare de membri au centre în America latinã ºi Africa, Europa, Asia, Australia. [40]

Multe organizaþii penticostale dispun de locaºuri de cult moderne, de ºcoli proprii, nu numai pentru misiune, ci ºi pentru educaþie publicã (de la grãdiniþã pânã la liceu). Alte organizaþii penticostale au înfiinþate orfelinate, case de bãtrâni, instituþii de reeducare pentru dezalcoolizare etc. Aºa zisele Biserici penticostale dispun de ºcoli speciale atât pentru culturã generalã cât ºi pentru pastori. Au un numãr sporit de publicaþii unde se tipãresc milioane de cãrþi ºi reviste, emisiuni radio ºi TV etc. [41]

Miºcarea penticostalã, la început, nebãgatã în seamã, mai apoi ponegritã din cauza unor excese de zel, astãzi se bucurã de renumele celei mai importante miºcãri religioase din secolul al XX -lea. În acest fel, penticostalismul nu mai este considerat o grupare aparte, ci o miºcare religioasã în sânul intregului creºtinism apusean.

B. În România:

Am vãzut cã originea acestei credinþe se trage din America, de la începutul secolului al XX -lea. La noi a pãtruns prin Pavel Budeanu, plecat din Arad în S.U.A., înainte de anul 1910. Aici a întâlnit propangadiºti penticostali ºi a aderat la sectã, ºi, cu ajutorul unor maghiari înstãriþi înjghebeazã secta în Banat ºi Transilvania. El venise înarmat cu câteva reviste “Vestitorul Evangheliei” (editatã în oraºul Akran, statul Ohio în S.U.A.), pentru a adeveri “noua credinþã”. [42]

Un alt naiv, comerciant ambulant, Ioan Bododea, din Brãiliþa, fost pastor baptist, pãrãseºte “credinþa” sa pentru “gustul” vorbirii în limbi. Destui creduli s-au ataºat acestuia. De fapt, acesta s-a ºi grãbit sã se intituleze “ªeful Bisericii lui Dumnezeu cea Apostolicã”.

Pavel Budeanu a tradus în limba românã a “mãrturisire” de credinþã penticostalã: “Declararea fundamentului adevãrat al Bisericii lui Dumnezeu”. De asemenea, s-a încercat. fãrã prea mult succes tipãrirea a douã reviste: “Glasul adevãrului” ºi “ªtiinþa Sfinþilor”. [43]

În România se poate considera deschisã prima casã de adunare penticostalã cea din casa soþilor Bradin, la 10 septembrie 1922. În 1923 s-a deschis a doua adunare în comuna Guvin.

Conducerea statului de atunci, aflând de existenþa acestei secte, a interzis-o.

Vãzându-se la strâmtoare, cei 50 de penticostali existenþi la data respectivã, au întocmit prima petiþie prin care au cerut recunoaºterea legalã. La cerea depusã au anexat ºi mãrturisirea de credinþã intitulatã: “Declararea fundamentului adevãrat”, în 1924. De aici, astãzi toate sectele, cultele ºi dezidenþele penticostale se numesc “fundamentaliºti”. [44]

La 29 ianuarie 1925, Ministerul Cultelor ºi artelor, prin Decizia 5734 a inclus în rândul sectelor interzise ºi pe penticostali. Aceastã decizie, fiind publicatã în ziare, opinia publicã a fost interesatã sã cunoascã natura ºi credinþa acestei secte. Luând adresa din decizie, prin scrisori ºi vizite personale, fratele Gh. Bradin a fost solicitat sã dea unele lãmuriri. Mulþi sectanþi desprinºi din cultele neoprotestante ale vremii s-au unit cu penticostalii. [45]

Odatã cu schimbarea opiniei Ministerului Cultelor, în 1936 penticostalii au prezentat o altã “expunere de credinþã”, în 51 articole, fiind revizuitã din nou în 1947, totodatã tipãritã la Arad sub titlul “Scurtã expunere a principiilor de credinþã a Bisericii lui Dumnezeu Apostolice”

Pentru obþinerea unei recunoºteri legale, penticostalii din România au început sã-ºi strângã rândurile. În momentul acela se aflau în douã direcþii:

a. Unii penticostali funcþionaserã câþiva ani înainte de cel de al doilea rãzboi mondial în cadrul cultului baptist.

b. Alþii, care refuzaserã orice “compromis” îºi desfãºurau activitatea în ilegalitate, þinând adunãrile noaptea prin fel de fel de ascunziºuri. [46]

În 1945, au început sã funcþioneze pe faþã, fiind gata sã suporte orice pedeapsã din partea instanþelor. La 20 mai 1945, în oraºul Arad, a avut loc o conferinþã foarte restrânsã în cadrul cãreia s-a discutat reorganizarea Asociaþiei religioase penticostale ºi reeditarea uner reviste intitulate “Vestitorul Evangheliei”. Gheorghe Bradin a fost în fruntea acestei organizaþii, ca preºedinte. Au mai

avut ºi alte douã încercãri de reorganizare în Bucureºti, sub denumirea “Creºtinii botezaþi cu Duhul Sfânt” ºi “Ucenicii Domnului Iisus Hristos”. [47]

La 23 decembrie 1946, se obþine recunoºterea provizorie a asociaþiei “Biserica lui Dumnezeu Apostolicã Penticostalã”, iar celelalte douã la care rãmãseserã puþini membri s-au încadrat în grupul asociaþiei recunoscute provizoriu.

În 1949, cele trei organizaþii penticostale se prezentau astfel:

1. Asociaþia “Biserica lui Dumnezeu Apostolicã Penticostalã”;
2. Asociaþia “Creºtinii botezaþi cu Duhul Sfânt”;
3. Asociaþia “Ucenicii Domnului Iisus Hristos”.

La 14 noiembrie 1950, prin decretul nr.1203, s-a primit recunoºterea juridicã: Cultul Penticostal sau “Biserica lui Dumnezeu Apostolicã”. [48]

Dupã evenimentele din 1989, când în România s-a instalat un guvern democratic, cultelor religioase care în fostul regim au fost interzise ca ilegale, li s-au acordat deplinã libertate de credinþã ºi manifestare.

Deoarece în perioada comunistã totalitaristã nu au putut sã se afirme în viaþa religioasã ducând o existenþã într-o stare latentã, cultul penticostal astãzi are o activitate intensã construind nenumãrate case de rugãciune, propovãduind neâncetat, speculând slãbiciunile oamenilor care din motive diferite aderã la aceastã rãtãcire.

Miºcarea la noi, dar ºi în întreaga lume este sprijinitã de numeroase scrieri cu caracter fundamentalist. Numai la noi în þarã pe lângã lucrãrile ce vin din afarã de la alte asociaþii penticostale, se tipãresc numeroase reviste, de exemplu: “Flacãra Rusaliilor” care apare la Arad - Sebiº, se fac numeroase traduceri, dupã autori penticostali, ghiduri de evanghelizare etc.

2.4 Organizaþii penticostale

A. <u>Organizaþii de tip penticostal ºi organizatori</u>

Penticostalismul dupã cum se vede a cunoscut o rãspândire fulgerãtoare în întreaga lume, uneori în paralel cu dezvoltarea bisericilor naþionale. caracterul fãrã formã ºi unori efemer al miºcãrii

face dificilã evaluarea sa statisticã. ªtiut este faptul cã penticostalismul a favorizat incluziunea de tip harismatic în sânul marilor Biserici, cum ar fi Biserica catolicã.

Miºcarea penticostalã se caracterizeazã ºi prin spontaneitatea sa: fiecare comunitate localã este autonomã ºi decide în mod liber oportunitatea aderãrii la mutiplele federaþii penticostale dintre care cea mai importantã este "Uniþii lui Dumnezeu". Comunitãþile locale sunt la fel de puþin structurate pe plan intern. conferinþele penticostale mondiale se þin odatã la 3 ani. [49]

În legãturã cu acest lucru, anul acesta se va þine în oraºul Bordeaux - Franþa în luna august Conferinþa Penticostalã Europeanã "Flacãra Europei" (EUROFLAME PEK94). Ea are drept motto apelul: "Rugaþi-vã pentru trezire !". Locul precum ºi programul conferinþei s-a hotãrât la Conferinþa de la Versailles din 26 ianuarie 1993. Spicuind din programul conferinþei amintim cã participanþii îºi propun:

- convingerea pãcãtoºilor, atât din bisericã cât ºi din lume;
- lucrare prin semne, minuni ºi vindecãri;
- aducerea mulþimilor la pocãinþã ºi credinþa în Iisus Hristos;
- transformarea societãþii omeneºti prin puterea Evangheliei (prin campanii de Evanghelizare, atât de frecvente ºi pe teritoriul României în ultimul timp);
- aducerea pãcii în Iugoslavia. [50]

Anul care vine, deci în 1995, a 17 -a Conferinþã mondialã se va þine în oraºul Ierusalim - Israel, având pe frontispiciu apelul "Domnul nostru vine !". Iakob Zopfi, editor al World Pentecostal Magazin din Elveþia, vrea sã arate într-un articol al sãu cã: "Reântoarcerea Conferinþei Penticostale Mondiale la Ierusalim este ºi o mãrturie în acelaºi timp cã Domnul nostru vine !". (de aici reiese ºi una din trãsãturile specifice cultului: credinþa în venirea lui Iisus Hristos special pentru ai mântui pe adepþii acestei secte). [51]

Cu privire la organizarea cultului penticostal în þara noastrã ºtim cã este alcãtuit din adunãri, comunitãþi ºi uniuni, încercându-se uniformizarea. ªeful cultului penticostal a fost Pavel Boghian, preºedintele Comitetului bisericesc penticostal. [52] Astãzi este Iosif Þon.

Dupã naþionalitate, în ultima vreme, majoritatea credincioºilor majori penticostali sunt români instabil religios la care se adaugã maghiari, germani, ucrainieni, þigani etc. [53]

Conform legilor þãrii, Cultul penticostal are dreptul ºi la formarea cadrelor pentru cult, având un Seminar teologic înfiinþat în anul 1976 în Bucureºti în Str.Carol Davilla, nr.81. Face parte ºi din organizaþiile mondiale penticostale, primind delegaþii strãine, reprezentanþii sãi participând la întrunirile de peste hotare în cadrul cultului lor. [54]

O caracteristicã a cultului penticostal, ca de fapt toate grupãrile neoprotestante este libertatea personalã ce o au adepþii de a interpreta textele biblice ºi de aici diversitatea. Observãm cã dizidenþele din sânul cultului este o dovadã a instabilitãþii lor.

B. Organizaþii dizidente penticostale în România

- Prin anul 1929, în cadrul "Bisericii lui Dumnezeu apostolice" care funcþiona la Arad, ca asociaþie religioasã ºi era condusã de Gheorghe Bradin (1895 - 1962) - s-a constituit o dizidenþã, noua grupare intitulându-se "Creºtinii botezaþi cu Duhul Sfânt". Avea sediul în Bucureºti ºi era condusã de Sodey Alexandru (venit din Ungaria), Isbaºa Alexandru (Lugoj), Bodor Eugen ºi Ion Cojocaru (Bucureºti). [55]

- În scurtã vreme din ramura din Arad s-a desprins o nouã fracþiune care s-a intitulat "Ucenicii Domnului Iisus Hristos" ºi era condusã de Ioan Popa din Sebiº (Arad) ºi Ioaneº Criºan. Gruparea îºi avea sediul la Bucureºti, iar adepþii acesteia practicau: simplitatea în îmbrãcãminte, rugãciuni de noapte (ore de stãruinþã) ºi glosolalia.

În cazul botezãrii n-aveau pretenþii în pregãtirea candidatului, refuzau înscrierea în registrele de evidenþã a membrilor, nu acceptau în anturajul lor pastori de la alte culte ºi refuzau orice relaþie cu organele de stat. [56]

Aceºti "predicatori" din grupãrile dizidente propagã un bigotism exagerat, fiind permanent în cãutare de "adevãr ºi luminã", desfãºurând o susþinutã activitate de suspiciune faþã de cominitãþile din care s-au rupt. Acestor grupãri li s-au adãugat mulþi fanatici ºi bolnavi religioºi, în general .

În cadrul Cultului Penticostal numai în 1987 au fost identificate pe raza a 17 judeþe mai multe grupãri dizidente, astãzi depãºind numãrul de rãspândire, având reprezentanþi ºi titluri, altele fãrã. [57]

Dar indiferent de titulatura ce o dau grupãrii din care fac parte, dizidenþii penticostali au puncte de doctrinã ºi practici comune, cu un pronunþat caracter fanatic.

Dizidenþii susþin cã ei posedã botezul cu Duhul Sfânt ºi cu foc, aºa cum l-au avut în ziua Cincizecimii (Rusalii).

Mulþi susþin cã au darul vorbirii în limbi ca rezultat al acþiunii Duhului Sfânt. Momentul este marcat de cãderea lor în transã ca urmare a unor posturi prelungite ºi rugãciuni istovitoare din care cauzã cei mai puþin rezistenþi încep sã bolboroseascã cuvinte neânþelese, fãrã sens.

Penticostalii dizidenþi practicã pe scarã largã proorocirea. Ei se deosebesc de cultul propriu-zis ºi prin alte manifestãri: sunt mai rigoriºti, þin posturi îndelungate pentru a se "pocãi" ºi a trece mai curaþi în viaþa veºnicã; nu admit frecventarea instituþiilor de culturã (teatrul, cinematrograful), case de culturã ºi sunt împotriva mijloacelor moderne de informare: radio, TV., presã. Acestea - spun ei - propagã idei demonice, de laudã la adresa fiarei (fiara în concepþia lor se identificã cu Biserica Ortodoxã, cu celelalte culte, cu Statul). "Adevãrul vieþii este numai Biblia". Despre cultul penticostal, dizidenþii afirmã cã odatã cu recunoaºterea sa de cãtre stat, acesta a abdicat de la principiile evanghelice.

Membrii grupãrilor dizidente folosesc o îmbrãcãminte neglijentã: bãrbaþii nu poartã cravatã, unii îºi lasã mustaþã ºi împreunã cu femeile din grup sunt obligaþi sã poarte îmbrãcãminte de culoare închisã.

Unii dintre ei nu apeleazã la serviciile medicale, nici chiar în cazuri grave, susþinând cã ei se vor vindeca numai prin rugãciuni. Întrunirile lor au loc fie în adunãri programate în case, fie în familie. Pun mare accent pe atragerea tineretului, cu scopul de a-l scoate de sub influenþa "preocupãrilor lumeºti" ºi a-l îndrepta exculsiv pe calea studiului biblic. [58]

Dizidenþele fundamentaliste fiind încurajate astãzi de oficine strãine cu mijloace materiale consistente, primesc în adunãrile lor ºi alþi adepþi nemulþumiþi de asistenþa religioasã a slujitorilor legali.

Între aceste grupãri amintim trei dintre ele, care sunt ºi cele mai importante:

1. Biserica Apostolicã de ziua a 7-a sau Penticostalii de ziua a ºaptea

• Gruparea avea drept conducãtor pe Ioan Boer, din satul Valea Florilor comuna Ploºcoº, judeþul Cluj. Acesta era cãsãtorit având 8 copii ºi fusese membru al cultului greco-catolic. În anul 1931 a devenit penticostal.

În decursul timpului, dând o interpretare Bibliei ajunge la concluzia cã nu se respectã unele practici ºi sãrbãtori prevãzute în Vechiul Testament ºi nu pãstraezã regimul alimentar prescris acolo.

Revenind de pe front - unde a trecut prin multe încercãri care "i-au întãrit credinþa", încã din perioada anilor 1945 - 1960 Ioan Boer a practicat un intens prozelitism, fiind ºi zdruncinat sufleteºte, reuºind sã atragã diferiþi credincioºi penticostali excluºi din cult, sau dintre cei care nu s-au încadrat în cultul legal.

A luat legãtura dupã 1950, cu alte elemente dizidente din judeþele Cluj, Hunedoara, Maramureº, Suceava, Caraº-Severin, Arad etc., în vederea lãrgirii grupãrii ºi pentru întocmirea unor memorii în scopul recunoaºterii lor drept cult.

Deoarece gruparea respectivã nu avea nimic comun cu noþiunea de cult, nu se putea pune problema recunoaºterii acestor calitãþi, neântrunind nici una din condiþiile recunoaºterii: existenþa unei credinþe unitar mãrturisitã în mod statornic ºi public de un numãr suficient de adepþi, cât ºi exteriorizarea acestei credinþe printr-un ansamblu de practici constituente într-un ritual unitar ºi stabil.

Dupã anul 1968, gruparea a încercat sã se încadreze în cultul penticostal, cu condiþia ca membrilor ei sã li se permitã continuarea practicilor proprii. A încercat sã fuzioneze ºi cu cultul adventist de ziua a ºaptea, în aceleaºi condiþii.

Sã vedem care sunt totuºi condiþiile specifice ale acestei grupãri la care ea þine atât de strict:

• Ioan Boer a enunþat:

- pãstrarea sãrbãtorilor înscrise în Vechiul Testament;
- folosirea sâmbetei ca zi de odihnã;
- însuºirea regimului alimentar prescris în Vechiul Testament;
- abþinerea de la consumul bãuturilor alcoolice;
- credinþa în Iisus ºi în Evanghelie.

• ca ritual - se dau binecuvântãri la naºtere ºi se citesc texte din Biblie la înmormântãri. Serviciile lor religioase constau din adunãri pe grupuri ºi citirea unor pasaje din Biblie pe care apoi le tãlmãcesc, adunãrile se fac sâmbãta. Administreazã lunar Cina Domnului.

• organizatoric - adunarea îºi alege un prezbiter care dã binecuvântãrile, conduce adunãrile, administrazã Cina.

• practici cunoscute - în zilele de Paºti, Rusalii ºi Sãrbãtoarea Corturilor se strâng obiecte de îmbrãcãminte ºi produse alimentare de la credincioºi, se duc în faþa adunãrii ºi se împart celor nevoiaºi din localitate sau veniþi din alte pãrþi. [59]

În afarã de Ioan Boer, astãzi au fost identificaþi drept conducãtori locali Rotaru Vasile din Luduº (Mureº); Ilie Iureanu din Turda; Tatu Teodor din satul Bolduº, comuna Ceanu Mare, judeþul Cluj; Balint Gheorghe din Arad; Cãruntu Constantin din Hunedoara; Render Ilie din Câmpia-Turzii; Varvara Sandu din Valea Jiului etc. [60]

2. Biserica lui Dumnezeu cea botezatã cu Duhul Sfânt (universaliºtii)

Miºcarea a apãrut ºi s-a dezvoltat în ultimii 10 ani. În prezent, numãrul adepþilor a crescut. Sunt rãspândiþi în mai mult de 12 judeþe, cei mai mulþi aflându-se în judeþele Suceava, Arad, Caraº-Severin. Fondatorul miºcãrii este Victor Chirilã din Arad, înlocuit în februarie 1978 cu Virgil Popa din Bucureºti (fost puºcãriaº, condamnat pentru fals ºi uz de fals, dar care s-a "întâlnit" cu Domnul). În cadrul grupãrii s-au conturat pânã în prezent unele concepþii ºi practici zise religioase destul de periculoase.

Astfel membrii grupãrii exclud sub orice fel de formã controlul statului asupra credincioºilor ºi asupra vieþii religioase în general, afirmã cã fiecare grup are nevoie sã-ºi aleagã conducãtorii ºi pastorii în mod liber, fãrã ca aceºtia sã mai primeascã recunoaºterea din partea statului; pretind cã supunerea faþã de autoritatea se stat sã se manifeste doar din punct de vedere social-material; credincioºii sã-ºi plãteascã impozitele, contribuþiile, sã se prezinte la încoporãri, copiii lor sã urmeze ºcoala, dar dreptul de control al statului sã se opreascã "la uºa bisericii"; considerã cã în adunare poate predica orice persoanã, indiferent de unde provine ºi orice doctrinã prezintã; declarã cã proorocirile, tãmãduirile ºi vedeniile trebuie sã fie predicate liber ºi de cãtre orice credincios; botezurile sã fie oficiate în ape curgãtoare; cele fãcute în baptistier nu sunt biblice; - nu acceptã nici un

fel de reglementare a serviciilor religioase, acestea putând ava loc în orice zi ºi la orice orã; sumele de bani colectate de la credincioºi sã fie folosite potrivit necesitãþilor, fãrã nici un fel de evidenþã financiar-contabilã; cer ca membrii grupãrii sã nu aibã nici un fel de educaþie laicã, fiindu-le interzisã folosirea radioului, a televiziunii, vizionarea spectacolelor de teatru ºi cinema etc. [61]

Adepþii grupãrii "Universaliste" îºi motiveazã ruptura de cultul penticostal prin aceea cã:

• botezurile fãcute în numele Sfintei Treimi nu au nici o valoare, fiind admise numai cele efectuate în numele lui Iisus Hristos;

• rânduielile din cultul penticostal nu sunt biblice, ci impuse de oameni;

• conducerea cultului "îi omoarã" pe prooroci (în sensul cã nu permite proorocirea oricui, oriunde ºi în orice vreme), pastorii nu trãiesc o viaþã biblicã, iar predicile lor au deviat de la adevãrata credinþã.

"Universaliºtii" câºtigã noi adepþi folosindu-se de fanatismul unor adepþi penticostali ºi speculând la maximum nemulþumirile unora dintre ei determinate de nesatisfacerea unor cereri privind înfiinþarea de noi culte, aprobarea unor construcþii ºi achiziþii de imobile necesare cultului etc.

În ultima vreme, au "redechis", în mod ilegal, unele case de rugãciuni arondate din 1961, au înfiinþat noi comunitãþi etc., ºi au la dispoziþie o întreagã reþea de pretinºi pastori, diaconi, prezbiteri "unºi" de cãtre Popa Virgil, acesta asumându-ºi rolul de "mare prezbiter".

Recent, "universaliºtii" din comunele Putna, Volovãþ, din oraºul Câmpulung Moldovenesc (jud. Suceava), precum ºi cei din municipiul Arad, au organizat botezuri de propagandã în rândurile credincioºilor sectari din localitãþile respective.

Periculozitatea activitãþii grupãrii "universaliste" constã în faptul cã "metodele" ei de lucru - proorocirile, tãmãduirile, orele de stãruinþã, botezurile la râu etc., sunt preluate de adepþii altor culte neoprotestante pentru contramãsuri.

Botezurile în masã a unor credincioºi ortodocºi nemulþumiþi de activitatea misionarã a preoþilor trebuie sã dea de gândit autoritãþilor bisericeºti ºi organelor locale ale puterii de stat.

Cea mai amre influenþã însã o are gruparea aceasta "universalistã", în rândul credincioºilor cultului penticostal. Astfel, tot mai multe comunitãþi au preluat unele practici ale acestora. Tot ca o influenþã a activitãþii grupãrilor "universaliºtilor" - apariþia, construirea ºi existenþa în cadrul cultului

penticostal, a numeroase case de rugãciune deschise fãrã nici o autorizaþie. Aceste case ilegale aparþin unor grupãri de credincioºi care observând cã de câþiva ani, comunitãþi "universaliste" funcþionează fãrã nici o restricþie, înfiinþează ºi redeschid ºi ei astfel de case de adunãri vãzându-se depãºiþi ºi pierzând adepþi.

În mod asemãnãtor au procedat ºi grupe de adepþi aparþinând cultelor baptiste, adventiste de ziua a ºaptea ºi creºtinii dupã Evanghelie, mai ales dupã 1989, iar credincioºii ortodocºi privesc uimiþi rãspândirea ºi inundaþia prozelitismului fundamentalist. [62]

3. Gruparea "al 13-lea Apostol" sau "Penticostalii negrii" (Gruparea lui Moise Ursu)

Gruparea aceasta a apãrut în anii 1970 ºi astãzi are aderenþi mai ales în judeþele Timiº, Arad, Bihor, Hunedoara, Caraº-Severin etc.

Conducãtorul ei este Moise Ursu din Timiºoara.

Caracteristicile noului crez ºi practicilor "adevãrate" ale adepþilor sunt urmãtoarele:

- intensificarea "vorbirii în limbi" ºi fac proorociri susþinând cã au "glasul Domnului";
- sub influenþa Duhului Sfânt, fiecare membru face noi "descoperiri" pentru ceilalþi;
- sunt adepþii învierii imediate a acelora care mor, dintre ei;
- în permanenþã sunt în aºteptarea "unei mari lucrãri" din partea Domnului care la va arãta cã membrii grupãrii sunt "poporul ales";
- refuzã cãsãtoria, iar celor cãsãtoriþi le sunt interzise relaþiile dintre soþi;
- afirmã cã posedã pe Duhul sfânt ºi-l pot da tuturor prin atingere;
- membrii grupului au renunþat la prenume ºi se numesc între ei dupã denumirea apostolilor: fratele Petru, fratele Pavel, fratele Ioan etc.;
- unii influenþaþi de encratiþi ºi vechile secte ruseºti, practicã mutilarea pentru a nu se cãsãtori (cazurile de la Anina ºi Caransebeº);
- atât bãrbaþii cât ºi femeile poartã îmbrãcãminte de culoare închisã - de preferinþã neagrã. Bãrbaþii poartã ºi bãrbi, afirmând cã sunt aleºii duhului ºi cã mustaþa "este descoperitã de Dumnezeu".

La toate cele trei dizidenþe fundamentaliste, se observã în ultima vreme participarea intensã a unor “bulibaºi” cu întreaga comunitate de þigani ceea ce prezintã un real pericol pentru unitatea naþionalã specificã românilor de douã milenii. [63]

În cadrul cultului penticostal se manifestã ºi alte curente dizidente care, pe plan local, au luat diferite denumiri, cum ar fi:

a. “Creºtinii liberi” - grupare construitã de Para Iosif din Sighetul Marmaþiei, cu aderenþi în judeþele Maramureº, Satu- Mare, Bihor, ºi Bistriþa-Nãsãud; [64]

b. “Misiunea popularã liberã” - grupare cu aderenþi în oraºul Cugir, judeþul Alba ºi condusã de Henric Matei. Ca specific, gruparea insistã pentru necesitatea celui de al doilea botez pentru toþi credincioºii; admit ca fiinþã supremã doar pe Dumnezeu ºi neagã rolul lui Iisus ºi al Duhului Sfânt (sunt antitrinitari); propagã ideia unirii tutror credincioºilor creºtini într-o singurã adunare pentru a cãpãta forþã ºi trãire în disputa cu alþii. Se pare cã acestã grupare are un centru coordanator în Austria. [65]

Indiferent însâ de ce denumiri ar purta, toate grupãrile religioase, aparþinând sau rupte de cultul penticostal, manifestã unele trãsãturi comune ºi anume au tendinþa de a intensifica viaþa religioasã prin introducerea unor practici de cult religios fanatice, caracterizate prin posturi ºi rugãciuniîndelungate, extinderea “glosolaliei” ºi a proorocirilor sub pretinsa inspiraþie a Duhului Sfânt; toate grupãrile neagã dreptul de supraveghere ºi control al statului, acuzã conducerea cultului de “trãdare” a adevãratei credinþe; conducãtorii tuturor grupãrilor dizidente cer aderenþilor sã nu foloseascã mijloacele culturale ale lumii care sunt considerate de cãtre ei satanice, indiferent de forma sub care li s-ar prezenta, sã trãiascã izolaþi, refuzând orice contact mai ales cu ateii.

2.5 Scrieri fundamentale

În dorinþa sa de a se lega direct cu entuziasmul primei comunitãþi creºtine, penticostalismul a recunoscut autoritatea absolutã a Scripturii în viaþa creºtinilor. Biblia este în general cititã într-o prespectivã fundamentalã, cu un interes particular pentru pasajele constând în efuziunea Spiritului, însoþitã de semne ºi minuni ca fenomene supranaturale ce însoþesc vestirea Evangheliei. [66]

DOCTRINÃ

3.1 Specificul doctrinei penticostale

“Popor penticostal, ascultã vocea Duhului Sfânt. Este o voce liniºtitã subþire, blândã, care comunicã cu duhul nostru - ne învaþã, ne conduce, ne corecteazã, ne încurajeazã, ne liniºteºte, ne propulseazã, luminându-ne minþile ºi dându-ne putere”.

Am început expunerea despre doctrina acestui cult cu un îndemn publicat în Word Penticost Magazin, [67] pentru a-l avea drept lait-motiv la cele ce urmeazã, privind trãsãturile-i specifice:

• Dumnezeu Duhul Sfânt - este locþiitorul Domnului Iisus pe pãmânt, coborându-Se din cer, de la Tatãl, în ziua de Cincizecime.

• Îngerii - sunt fãpturi duhovniceºti create de Dumnezeu, fãrã pãcat ºi puse în slujba Sa.

• Diavolul sau Satana - sau “Lucifer al aurorei”, mândrindu-se cã este cãpetenia îngerilor care ºi-au pãrãsit locul, a cãzut. El înºealã întreaga lume, este ucigãtor, ispititor, înºelãtor, pârâtor ºi mincinos. El a fost biruit prin jertfa Domnului Iisus Hristos ºi moartea Lui ºi a îngerilor Lui, este aruncarea în iazul cel de foc ºi chinuirea lor în veci (Isaia XIV, 12, 14; Iuda VI; Apocalipsa XIII, 9; Evrei II, 14; Matei XXV, 41; Apocalipsa XX, 10).

• Crearea omului ºi cãderea în pãcat - omul a fost creat de Dumnezeu, bun, drept ºi liber. El a fost înºelat de satana ºi a cãzut în pãcat.

• Harul lui Dumnezeu - Harul este bunãtatea ºi dragostea nemãrginitã a lui Dumnezeu, pe care a arãtat-o prin Domnul nostru Iisus Hristos, faþã de cei pãcãtoºi. Nimeni nu se poate mântui prin propriile sale fapte sau binefaceri ºi nici prin faptele legii Vechiului Testament, ci numai prin Harul lui Dumnezeu.

• Pocãinþa - este un ordin al Domnului Iisus. ea înseamnã întoarcerea la Dumnezeu de pe cãile rãtãcite, cãinþa pentru viaþa trãitã în pãcat ºi necunoºtinþã de Dumnezeu ºi rupere cu pãgânitatea ºi cu poftele lumeºti.

• Naºterea din nou - Numele acelora care sunt nãscuþi din nou sunt scrise în Cartea vieþii.

• Iertarea - este un atribut dumnezeiesc, prin care se dovedeºte bunãtatea lui Dumnezeu faþã de oameni pãcãtoºi care s-au întors la El. Pentru ca cel pãcãtos sã poatã primi iertarea, trebuie sã

mãrturiseascã, sã pãrãseascã ºi sã roage pe Dumnezeu sã-l ierte. Odatã pãcatul iertat, pãcãtosul se simte fericit ºi uºurat.

• Sfinþenia - înseamnã despãrþirea cu totul de pãcat ºi pus pentru Dumnezeu.

• Rugãciunea - este legãtura directã a omului cu Dumnezeu; totodatã, ºi cea mai adâncã expresie a dorinþei dupã El. [68]

3.1.1. BOTEZUL

a. Botezul în apã - este poruncit de Domnul Iisus Hristos. acest botez îl oficiazã pastorii pentru cei care cred. El este un simbol al morþii fãrã de pãcat ºi al învierii la o viaþã nouã. Oricine crede în Domnul Iisus, potrivit Evangheliei depline, urmeazã a fi botezat în apã, în numele Tatãlui, al Fiului ºi al Duhului Sfânt.

Botezul în apã se poate primi înainte ºi dupã primirea botezului cu Duhul sfânt. El se oficiazã prin scufundare în apã o singurã datã, iar în cazul când prima datã nu s-a oficiat dupã Cuvântul lui Dumnezeu, se poate administra a doua oarã.

Copiii credincioºilor se boteazã la etatea când pot sã înþeleagã singuri cã Domnul Iisus Hristos este Mântuitorul lor personal. Ei sunt admiºi la casa de rugãciuni spre a fi binecuvântaþi.

b. Botezul Duhului Sfânt - este îmbrãcarea celor nãscuþi din nou cu putere de sus, pentru ca ei sã poatã rezista ispitelor ºi încercãrilor, pe de o parte, iar pe de altã parte, sã poatã mãrturisi Evanghelia prin puterea lui Dumnezeu.

Botezul cu Duhul Sfânt se poate primi atât prin punerea mâinilor, cât ºi fãrã acestea, atât înainte de botezul în apã, cât ºi dupã primirea lui. [69]

3.1.2. CINA DOMNULUI

Este al doilea aºezãmânt, ca formã exterioarã, în Biserica lui Dumnezeu. Ea este instituitã de însuºi Domnul Iisus Hristos, prin întemeierea legãmântului nou. Cina Domnului se compune din pâine nedospitã (azimã) ºi rodul viþei, nefermentat (vin dulce - must). Cei ce împãrtãºesc din aceastã cinã a domnului trebuie ca mai înainte sã-ºi facã o amãnunþitã cercetare de sine, cãci cel ce mãnâncã ºi bea cu nevrednicie, mãnâncã ºi bea pentru condamnarea sa. Ea reprezintã jertfa trupului ºi vãrsarea sângelui Domnului Iisus Hristos, pentru pãcatele noastre.

Cina Domnului se sãvârseºte ori de câte ori este posibil, fãrã deosebire de zi sau datã. Dupã Cina Domnului urmeazã spãlarea picioarelor unul altuia (Matei XXVI, 28; I Corinteni XI, 23 - 29; Ioan XIII, 13-17). [70]

• Cãsãtoria - este legãtura dintre un bãrbat ºi o femeie, prin care cei doi devin un trup. Ei primesc binecuvântarea Bisericii. Cuvântul lui Dumnezeu opreºte legarea în cãsãtorie a unui credincios ca altul necredincios.

Se poate dezlega cãsãtoria când cealaltã parte a cãzut în adulter dovedit. Recãsãtoria este permisã de Cuvântul lui Dumnezeu atunci când unul din cei doi a încetat din viaþã. [71]

• Darurile Domnului

1. *Darurile duhului* - sunt în numãr de nouã, daruri pe care El le împarte credincioºilor, dupã cum voieºte. Darurile duhovniceºti ajutã propovãduirea Evangheliei depline. Nu toþi credincioºii posedã astfel de daruri, însã toþi credincioºii sunt îndemnaþi a le reuni ºi a umbla pe calea cea mai aleasã a dragostei;

2. *Vindecãrile divine* - Biblia aratã cã bolile sunt urmarea pãcatului. Chiar dacã nu ar fi pãcãtuit cel bolnav, boala este o urmare a cãderii primului om. Astfel, vindecarea intrã, pentru cei care cred, în acelaºi plan de mântuire ca ºi iertarea pãcatelor. De aceea, Biblia prevede cã în caz de boalã, credincioºii pot chema pãstorii Bisericii sã se roage pentru ei, ungându-i cu “untdelemn în numele Domnului”.

Credincioºii nu au dreptul sã se lase consultaþi de medici, în caz de boalã. Ei sunt datori sã se supunã prevederilor sanitare din Biblie (Geneza III, 16; Deuteronom XXVIII, 15-62; Matei VIII, 16-17; Iacov V, 14-15; Marcu II, 15-17). [72]

• Biserica lui Dumnezeu - este “adunarea celor chemaþi”. În înþelesul Scripturii, ea este universalã ºi include în sânul ei toþi credincioºii timpurilor trecute ºi prezente... Menirea Bisericii este de a vesti cuvântul lui Dumnezeu ºi de a ajuta pe credincioºi sã înfãptuiascã în viaþa lor roada Duhului Sfânt. În sânul ei, Duhul sfânt îºi desfãºoarã lucrarea ca pe timpul apostolilor. [73]

• Slujbele duhovniceºti în Bisericã - Biserica a rânduit diferiþi slujitori, care, mãcar cã se deosebesc prin serviciul pe care îl fac, aparþin alãturi de ceilalþi credincioºi, aceluiaºi corp spiritual. Dintre aceºti slujitori fac apret pastorii ºi diaconii. Cei aleºi în aceste slujbe trebuie sã aibã calitãþi

deosebite prin care sã se distingã de ceilalþi membri. Înainte de a fi trimiºi în lucrare, ei trebuie sã fie "ordinaþi" prin punerea mâinilor ºi prin rugãciune. [74]

- Disciplina în Bisericã - Fiecare membru este dator ºi obligat de Cuvântul lui Dumnezeu sã primeascã tot felul de îndemnuri, mustrãri ºi chiar punere sub disciplinã, în cazul în care se abate de la morala adunãrii ºi de la învãþãtura sãnãtoasã a Evangheliei depline. Disciplina nu are alt scop decât sã ridice pe cel cãzut sufleteºte ºi sã menþinã în Bisericã autoritatea moralã. [75]

- Ziua de odihnã - este Duminica, ziua în care s-au adunat la rugãciune creºtinii primitivi. [76]

- A doua venire a Domnului Iisus Hristos - Domnul Iisus Hristos, a înviat din morþi ºi s-a înãlþat la ceruri, va reveni din nou pe pãmânt, pentru a-ºi "rãpi" Biserica ºi a o duce în odaia de nuntã, pregãtitã în ceruri.

La arãtarea Domnului, morþii în Hristos vor învia, apoi cei vii care vor fi rãmas, vor fi rãpiþi toþi împreunã cu El, în nori, ca sã întâmpine pe Domnul în vãzduh.

Cu aceeaºi sfinþi rãpiþi la ceruri, Domnul Iisus Hristos va reveni din nou pe pãmânt, unde va întemeia împãrãþia Sa de 1000 de ani, în acest timp tot pãmântul va fi stãpânit de o pace desãvârºitã, cruzimile ºi rãzboaiele vor fi înlãturate. În acest timp, Satan va fi legat . La sfârºitul domniei Domnului Iisus Hristos, de o mie de ani, Satana va fi dezlegat din închisoarea sa ºi va cãuta din nou sã înºele neamurile, cãutând sã smulgã împãrãþia din mâna Domnului, dar neisbutind va fi aruncat în iazul cel de foc. Dupã aceasta vor învia cei morþi în pãcat; va începe marea judecatã a lui Dumnezeu, când toate neamurile vor fi adunate sã fie judecate ºi sã-ºi primeascã fiecare om rãsplata, dupã binele sau rãul pe care l-a fãcut când trãia în timp. Drepþii vor merge la viaþa veºnicã, iar nelegiuþii la chin veºnic. Dupã judecatã, Dumnezeu va crea un cer nou ºi un pãmânt nou, în care va locui neprihãnirea, va începe viaþa veºnicã. [77]

- Autoritatea statului - este rânduitã de Dumnezeu, pentru pãstrarea ordinei ºi liniºtei publice, ºi pentru conducerea þãrii ºi binele poporului. "Cine se împotriveºte, se împotriveºte poruncii lui Dumnezeu". Credincioºii plãtesc impozitele ºi taxele care le cad în sarcinã ºi satisfac stagiul militar în orice timp. Credinþa lor nu-i împiedicã sã fie în slujba statului. [78]

• Jurãmântul - este acceptat în faþa instanþelor judecãtoreºti ºi în faþa instanþelor militare. Sunt cu desãvârºire interzise orice fel de jurãminte în afarã de cele cerute de autoritãþi, fiind declarate ºi socotite ca jurãminte deºarte. [79]

Cele mai sus prezentate sunt înscrise ºi în Mãrturisirea de credinþã a cultului penticostal, dar ceea ce este cu adevãrat specific "pocãiþilor" fundamentaliºti este "Revelaþia deschisã" adicã "legãtura" lor directã cu duhul ºi legat de aceasta, vorbirea în limbi (glosolalia) ºi tâlcuirea celor "descoperite" în aceste momente. [80]

• Revelaþia deschisã: - constã de fapt în negarea activitãþii Mântuitorului, pe de o parte, iar pe de alta, limitarea slujirii Sale. Ei considerã pe Duhul Sfânt creaturã, nu o forþã, o putere sau o influenþã a unei persoane. "El este o fiinþã care posedã un corp spiritual la fel ca Dumnezeu - Tatãl". Duhul sfânt posedã in nume personal. El nu este "Duh Sfânt" ca ºi când ar fi vorba de o singurã parte a divinitãþii, sau o energie oarecare a Dumnezeirii. "Duhul Sfânt posedã însuºiri personale...". El îºi desfãºoarã activitatea în vremea noastrã cum fãcea ºi cu secole în urmã. El se descoperã nu numai comunitãþii ci ºi fiecãrui credincios în parte. Îi învaþã sã grãiascã în limbi strãine, îi învaþã cum sã se roage.

"Spiritul" credincioºilor trebuie lãsat liber sã se roage lui Dumnezeu dupã cum inspirã Duhul Sfânt. Ca persoanã Duhul Sfânt îndeplineºte urmãtoarele funcþii:

- învaþã (Luca XII, 12; Ioan XIV, 26);
- vorbeºte (Matei X, 20; Marcu XIII, 11);
- mijloceºte pentru credincioºi (Romani VIII, 26 - 27);
- inspirã (II Petru I, 21);
- convinge de pãcat (Ioan XVI, 7 -8).

Duhul Sfânt mai prezintã o triplã importanþã:

a. "El este o parte din revelaþia divinã, care a transmis Biblia în calitate de autor al ei";

b. El este în perioada actualã cel care face legãtura între cer ºi pãmânt;

c. El este cel care administreazã problemele Bisericii pe care o pregãteºte spre a o înfãþiºa înaintea lui Iisus Hristos la a doua venire". [81]

Astfel grupurile penticostale având permanent pe Duhul sfânt cu ei, “retrãiesc” clipe binecuvântate, ca primii creºtini în “odaia cea de sus” (Fapte I, 3). Simbolurile Duhului Sfânt sunt cuprinse în paginile Bibliei. F.E.Marsh grupeazã simbolurile comparându-le cu :

1. Natura neânsufleþitã: aer, apã, pãmânt, ulei, vin, sare, arvunã, sigiliu;

2. Natura animalã: porumbel;

3. Viaþa noastrã ºi însuºiri umane: Degetul lui Dumnezeu, pastorul, numãrul ºapte, avocat, voce, frumuseþe, nevinovãþie, rãbdare, sinceritate;

Duhul Sfânt este socotit de fundamentaliºti secretul tuturor binecuvântãrilor:

1. Respiraþia: vântul, secretul vitalitãþii - viaþa;

2. Roua: apa, ploaia, secretul satisfacþiei - setea; frumuseþea, flori, fertilitate, recolte;

3. Uleiul: secretul bucuriei - fericire;

4. Focul: secretul luminii - cunoºtinþa, cãldura - dragostea, puterea - cucerirea.

Duhul Sfânt face ca din inima credincioºilor sã curgã adevãrate râuri de apã vie (Ioan, VII, 38). Adepþii “pocãiþi” despart conlucrarea Sfintei Treimi, izoleazã pe Sfântul Duh de calitatea de “mângâietor”.

Faþã de aceasta, învãþãtura ortodoxã a fost clarã întotdeauna: prin Iisus Hristos s-a încheiat descoperirea directã a lui Dumnezeu. “Revelaþia supranaturalã - peste înþelegerea noastrã - s-a încheiat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, iar Revelaþia naturalã tot prin El, fiind noul Adam, om desãvârºit - fãrã pãcat - ºi Dumnezeu adevãrat. [82]

3.1.3. DARUL FELURITELOR LIMBI

Penticostalii afirmã urmãtoarele:

• Vorbirea omeneascã este o emanaþie a spiritului omenesc, graiul omenesc se deosebeºte de toate manifestãrile celorlalte veþuitoare. Structura ordonatã a limbajului a fãcut posibilã întocmirea unor studii gramaticale care au descoperit legi precise ce stau la baza fiecãrei limbi. Graiul izvorãºte din adâncul fiinþei omului. Tot în acest spirit aºeazã Duhul Sfânt darul feluritelor limbi, ca semn iniþial al botezului cu Duhul Sfânt.

Prin “darul” feluritelor limbi, se înþelege, vorbirea supranaturalã prin care adeptul pocãit “înzestrat” cu acest dar, vorbeºte într-o limbã pe care niciodatã nu a învãþat-o; ea este o vorbire a Duhului Sfânt. El simte prezenþa puterii lui Dumnezeu, ca efectul unui curent electric, însoþit însã de o bucurie dulce care îi inundã întreaga fiinþã. Aceastã stare de înãlþare sufleteascã provoacã în viaþa credinciosului schimbãri morale profunde.

Darul vorbirii în diferite limbi se manifestã prin intermediul duhului nostru, care întrebuinþeazã organele vocale ca exprimare. Exprimarea se poate face fie într-o limbã omeneascã, cunoscutã de cineva dintre ascultãtori, fie necunoscutã. Ea poate fi ºi o limbã necunoscutã pe pãmânt (o limbã moartã, care nu se mai vorbeºte); mai poate fi ºi o limbã “îngereascã”:

1. Este un semn personal al botezului cu Duhul Sfânt ºi o dovadã a primirii lui;

2. Îi oferã posibilitatea de a se ruga, de a lãuda pe Dumnezeu, “cu Duhul”, realizând rugãciuni la cel mai înalt grad de pãrtãºie cu Dumnezeu;

3. Se zideºte pe sine printr-o proaspãtã întâlnire cu Domnul;

4. Este un semn pentru alþii, fiind însoþit de tãlmãcirea sub ungerea Duhului.[83]

3. Darul tãlmãcirii limbilor - tãlmãcitorul rosteºte la început primele cuvinte ale interpretãrii; pe mãsurã ce va vorbi va primi ºi restul tãlmãcirii. Deci, tãlmãceºte nu ceea ce gândeºte el sau presupune cã ar trebui spus, ci ceea ce primeºte de la Domnul prin darul tãlmãcirii.

Realitatea ºi înþelegerea glosolaliei. A existat în primele veacuri ºi se transmite ºi astãzi, dar numai prin darurile Sfântului Duh prin Sfintele Taine ºi îndeosebi prin Taina Mirungerii.

Limbile “grãite” de posedaþi nu sunt altceva decât niºte bolboroseli ce produc ilaritate, milã ºi compãtimire ºi multe altele. [84]

3.2 Practica religioasã

Cea mai mare libertate domneºte în organizarea reuniunilor penticostale. Cina Domnului ºi Botezul (în general prin scufundare ºi fiind rezervat doar adulþilor) fiind pur simbolice, citirea Bibliei ºi rugãciunea (înþelegându-se ºi “rugãciune în limbi”) ocupã locul primordial ºi abundã deseori în manifestãri extatice. Comunitãþile penticostale mai vechi au adaptat un embrion de liturghie.[85]

3.3 Mijloace de propagare ºi difuzare a cultului

Pe lângã numeroasele cãrþi specifice cultului venite din Vest ºi difuzate prin intermediul bibliotecilor creºtine “Emanuel” deschise în mai toate oraºele mari, la noi cultul penticostal pe lângã vechile apariþii ºi aici amintim:

• revista lunarã “Buletinul Cultului Penticostal” - care apare neântrerupt din anul 1953 sub conducerea unui comitet;

• numeroase cãrþi de cult:

- “Harfa Bisericilor lui Dumnezeu”, ajunsã la a 9-a ediþie, Bucureºti 1992;
- “Îndrumãtorul pastorului”, Bucureºti 1976;
- “Biserica lui Dumnezeu cea Apostolicã”, Bucureºti 1980;
- “Zidind pe temelii trainice” Bucureºti 1993.

• mãrturii de doctrinã penticostalã:

- “Pnevmatologia”, Bucureºti 1976, au apãrut ºi nenumãrate traduceri dupã autori penticostali strãini;
- “Hristos ºi Biserica Sa”, de Hamilton Smith;
- “Duhul este o Persoanã Divinã”, de H.L. Heijkoop, etc.

În afarã de acestea menþionãm nenumãrate cãrþi de cântãri religioase ºi reviste pentru tineretul penticostal ºi nu numai:

- “Flacãra Rusaliilor”, Arad (Sebiº) 1990, etc.[86]

3.4 Critica din punct de vedere ortodox a practicilor ºi doctrinei penticostale

Dupã cum am vãzut mai sus, din punct de vedere dogmatic, penticostalii nu se deosebesc de celelalte erezii protestante. Se deosebesc numai prin aceea cã, precum susþin ei, primesc un botez deosebit al Duhului Sfânt, între care acela al grãirii în limbi, cum am arãtat. Dar toate celelalte secte evanghelice îi socotesc eretici.

Vom încerca în cele ce urmeazã sã dãm la ivealã rãtãcirile penticostalilor în raport cu adevãrul ortodox în scopul întãririi celor care, poate din neºtiinþã, sunt primejduiþi sã cadã în cursele acestei erezii.

• Ce cred penticostalii despre darurile Duhului Sfânt ?

Ei susþin cã existã douã botezuri: botezul cu apã ºi botezul cu Duhul Sfânt. Cred ºi învaþã cã nu toþi creºtinii au Duhul Sfânt chiar dacã au fost botezaþi cu apã. Se vede aceasta din faptul cã cine a primit Duh Sfânt a primit ºi daruri speciale, între care, îndeosebi, darul grãirii în limbi. [87]

• Ce ne învaþã Sfânta Scripturã ?

Existã un singur botez "în apã ºi în Duh"

Domnul Hristos. Vorbind Domnul lui Nicodim despre naºterea de sus a omului, zice: "Amin, amin zic þie; dacã cineva nu se naºte din apã ºi din Duh, nu poate intra în împãrãþia lui Dumnezeu" (Ioan III,5). ªi arãtând ceea ce urmeazã din aceasta, adaugã: "Cel nãscut din trup trup este ºi cel nãscut din Duh duh este" (Ioan III, 6). Aici, Domnul învaþã pe Nicodim cã omul, de la început, când se boteazã, primeºte pe Duhul Sfânt. Nu existã douã botezuri deosebite: unul cu apã ºi unul cu Duhul Sfânt.

Sf. Apostol Pavel, scriind cãtre Corinteni, zice: "Pentru cã într-un Duh ne-am botezat noi toþi, ca sã fim un singur trup, fie iudei, fie elini, fie robi, fie liberi ºi toþi la un Duh ne-am adãpat" (I Cor.XII, 13).

Aici Ap. Pavel accentueazã cã toþi Corintenii erau botezaþi cu apã ºi cu Duh.

• Tot omul care crede drept are Duhul înfierii

Apostolul Pavel susþine cã omul nu poate primi înfierea fãrã Duhul Sfânt: "Pentru cã n-aþi primit iarãºi un duh al robiei, spre temere, ci aþi primit Duhul înfierii, prin care strigãm: Avva ! Pãrinte!". "ªi, pentru cã sânteþi fiii, a trimis Dumnezeu pe Duhul Fiului Sãu în inimile voastre, care strigã: Avva, Pãrinte !" (Gal. IV, 6)

Apostulul Pavel scrie cã tot credinciosul are pe Duhul Sfânt: "Numai aceasta voiesc sã aflu de la voi: Din faptele Legii aþi primit voi Duhul sãu din ascultarea credinþei ?" (Gal. III, 14). "Ca prin Hristos Iisus sã vinã la neamuri binecuvântarea lui Avraam, ca sã primim prin credinþã fãgãduinþa Duhului" (Gal. III,15).

"Cã Dumnezeu nu ne-a dat duhul temerii, ci al puterii ºi al dragostei ºi al înþelepciunii"(II Tim. I, 7).

"Comoara cea bunã ce þi s-a încredinþat, pãzeºte-o cu ajutorul Duhului Sfânt, care sãlãºluieºte întru noi" (II Tit. I, 14).

“El ne-a mântuit, nu din faptele cele întru dreptate, sãvârºite de noi, ci dupã a Lui îndurare, prin baia naºterii celei de a doua ºi prin învoirea Duhului Sfânt, pe care L-a vãrsat peste noi din belºug, prin Iisus Hristos Mântuitorul nostru”. (Tit. III, 5-6).

• Cine nu are Duhul Sfânt nu aparþine lui Hristos

Cuvântul lui Dumnezeu aratã hotãrât cã cine nu are pe Duhul Sfânt nu aparþine lui Hristos.

Sfântul Apostol Pavel: “Dar voi nu sânteþi în carne, ci în Duh, dacã Duhul lui Dumnezeu locuieºte în noi. Iar dacã cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui”. (Rom. VIII, 9).

Sfântul Apostol Ioan: “Cel ce pãzeºte poruncile Lui. rãmâne în Dumnezeu ºi Dumnezeu în el; ºi prin aceasta cunoaºtem cã El rãmâne în noi, din Duhul pe care ni L-a dat”. (I Ioan III, 24). [88]

• Ce mãrturii aduc penticostalii ?

1. Pe creºtinii din Samaria

Ei aduc ca temei un fapt care s-a petrecut în Samaria. Diaconul Filip coboarã în Samaria ºi propovãduieºte cuvântul lui Dumnezeu. Mulþi samarieni cred ºi se boteazã. Faptul acesta îl cunoaºte Biserica Ierusalimului ºi trimite pe Apostolii Petru ºi Ioan, care, dupã ce au coborât acolo, s-au rugat, ºi toþi credincioºii, care fuseserã botezaþi în numele lui Iisus, au primit îndatã Duhul Sfânt.

Acest fapt îl invocã penticostalii pentru ca sã ne spunã cã unul este botezul cu apã ºi altul cu Duhul Sfânt. Dar sã vedem cum relateazã acest fapt cartea Faptele Apostolilor.

“Iar apostolii din Ierusalim, auzind cã Samaria a primit cuvântul lui Dumnrzru, au trimis la ei pe Petru ºi pe Ioan; care, coborând, s-au rugat pentru ei, ca sã primeascã Duhul Sfânt. Cãci nu se pogorâse încã peste nici unul din ei, ci erau numai botezaþi în numele Domnului Iisus” (Fapte VIII, 14-16). [89]

2. Pe creºtinii din Efes

Un alt temei pe care-l invocã penticostalii este faptul petrecut în Efes. Aici, mulþi dintre efeseni fuseserã botezaþi, dar nu primiserã Duhul Sfânt. Faptul acesta s-a petrecut cu Apollo în Efes.

“ªi pe când Apolo era în Corint, Pavel, dupã ce a strãbãtut pãrþile de sus, a venit la Efes. ªi gãsind câþiva ucenici, a zis cãtre ei: Oare aþi primit Duhul Sfânt când aþi crezut? Iar ei au zis cãtre el: dar nici n-au auzit cã este Duh Sfânt. ªi el ia întrebat : Dar în ce v-aþi botezat? Ei au rãspuns: În botezul lui Ioan. Iar Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocãinþei, spunând poporului sã creadã în

cel ce avea sã vinã dupã el, adicã în Iisus Hristos. ªi auzind ei, s-au botezat în numele Domnului Iisus. ªi punându-ºi Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit peste ei ºi vorbeau în limbi ºi proroceau"(Fapte.Ap. XIX,1-6).

De aici ºi argumentul susþinut de penticostali prin care vor sã arate cã unul este botezul cu apã ºi altul botezul cu Duhul Sfânt.

Acest fapt însã se întoarce împotriva lor, deoarece aceºti efeseni pe care îi întâlnise Apostolul Pavel nu erau nici botezaþi. Botezul pe care îl primiserã nu era cel creºtinesc, ci era doar botezul lui Ioan. Numai dupã ce au fost botezaþi în numele lui Iisus, îndatã ei au primit Duhul Sfânt.[90]

• Penticostalii susþin darul vorbirii în limbi

La începutul lucrãrii am arãtat cum se prezenta vorbirea în limbi în Biserica primarã. În cuvântul lui Dumnezeu avem trei arãtãri publice:

- prima manifestare a fost la ucenici în ziua cincizecimii iudeilor, consemnatã în Faptele Apostolilor II, 1-4

- a doua manifestare în comunitatea creºtinã din Samaria prin intermediul apostolilor Petru ºi Ioan arãtatã în Fapte, VIII, 14-17.

- a treia manifestare în publicã a Cincizecimii a fost atunci când Apostolul Petru a fost chemat de cãtre pretorul roman Corneliu ca sã vorbeascã. În timp ce Petru vorbea cãtre pãgâni, fãrã ca aceºtia sã fie botezaþi, fãrã sã-ºi fi pus mâna pe ei, li s-a dat darul grãirii în limbi. (Faptele Apostolilor, X, 44-46)

Dar ce vor sã arate toate aceste manifestãri publice ale Duhului Sfânt? Iudeii socoteau cã atât Mesia, cât ºi plinirea Duhlui Sfânt aparþin exclusiv numai lor: "Iar credincioºii tãiaþi împrejur care veniserã cu Petru, au rãmas uimiþi, pentru cã Darul Duhului Sfânt s-a vãrsa ºi peste neamuri."(Fapte. Apost. X, 45)

Domnul Hristos a venit arãtând prin aceste lucrãri cã mântuirea nu este un privilegiu al iudeilor. "Oare Dumnezeu este numai al iudeilor? Nu ºi al pãgânilor? Da, ºi al pãgânilor."(Rom. III, 2a), zice Apostolul Pavel. Vine Dumnezeu ºi îmbrãþiºeazã toatã lumea, toate popoarele. aceasta se vede din revãrsarea publicã a Duhului Sfânt peste cele trei popoare reprezentative: iudeii, samarienii ºi pãgânii. Altãdatã, Apostolul Petru, în ziua Cincizecimii a zis cãtre mulþimea iudeilor: "Cãci vouã vã

este datã fãgãduinþa ºi copiilor voºtri ºi tuturor celor de departe pe oricâþi îi va chema Domnul Dumnezeul nostru."(Fapte. Apost. II, 39) [91]

• Punctul de vedere ortodox

După aceste considerente penticostalii susþin cã dovada Duhului Sfânt este grãirea în limbi. Nicãieri în Noul Testament nu se spune cã toþi credincioºii vorbeau în limbi. Dimpotrivã, avem mãrturii cã nu toþi primeau darul grãirii în limbi. Scrie Sfântul Apostol Pavel: "Oare toþi vorbesc în limbi?"(I Cor. XII, 30).

Cãnd au crezut cei trei în ziua Cincizecimii, nu se spune cã au primit darul grãirii în limbi (Fapte.Apost. II,38). De asemenea, mai târziu, cãnd au crezut un numãr de credincioºi, nu se spune cã au primit darul grãirii în limbi.(Fapte. Apost. IV, 4). La fel se întâmplã ºi cu Lidia ºi cu temnicerul din Filipi (Fapte. Apost. IV, 4).

Mai târziu, Pavel scrie despre Crispus, mai marele sinagogii: "Dar Crispus, mai marele sinagogii, a crezut în Domnul împreunã cu toatã casa; ºi mulþi dintre corinteni, auzind, credeau ºi se botezau" (Fapt. Ap. XVIII, 8). Nici aici nu se spune cã toþi aceºtia au primit darul grãirii în limbi.

Penticostalii vorbesc în limbi în toate adunãrile pe care le fac. Apostolul Pavel spune cã darul grãirii este dat ca semn pentru necredincioºi ºi nu pentru credincioºi. El scrie: "Fraþilor, nu fiþi copii la minte. Fiþi copii când e vorba de rãutate. La minte însã fiþi desãvârºiþi". În Lege este scris: "Voi grãi acestui popor în alte limbi ºi prin buzele altora ºi nici aºa nu vor asculta de mine", zice Domnul. "Aºa cã vorbirea în limbi este semn nu pentru cei credincioºi ci pentru cei necredincioºi" (I Cor. XIV, 20-22). [92]

Grãirea în limbi, precum ºi orice alt dar al Duhului Sfânt nu trebuie sã fie folosit fãrã rost ºi pentru îngâmfare. De aceea scrie Sfântul Apostol Pavel: "Mulþumesc Dumnezeului meu cã vorbesc în limbi mai mult decât voi toþi; dar, în Bisericã, vreau sã grãiesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca sã învãþ ºi pe alþii, decât zece mii de cuvinte intr-o limbã strãinã" (I Cor. XIV, 18-19). "Deci dacã s-ar aduna Biserica toatã laolaltã ºi toþi ar vorbi în limbi nu vor zice oare cã sunteþi nebuni?" (I Cor. XIV, 23). [93]

Sfâtul Pavel, în ºirul darurilor Sfântului Duh, punea grãirea în limbi în locul cel din urmã. "ªi fiecãruia se dã prin Duhul Sfânt cuvânt de înþelepciune, iar altuia, dupã acelaºi Duh credinþã, iar

altuia darul vindecãrii intru acelaºi Duh; unuia faceri de minuni, iar altuia prorocie; unuia deosebirea duhurilor, iar altuia felurite limbi ºi altuia tãlmãcirea limbilor" (I Cor. XII, 7-11). "ªi pe unii i-a pus Dumnezeu în Bisericã; întâii apostoli, al doilea prooroci, al treilea învãþãtori; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecãrilor, ajutorãrile, cârmuirile, felurile limbilor:" (I Cor. XII, 28).

Dupã cum se vede în aceste douã locuri, Sfântul Apostol aºeazã grãirea în limbi la sfârºitul tuturor darurilor.[94]

• Rãstãlmãcirile penticostalilor

Aceºti rãtãciþi strãduindu-se sã arate cã vorbirea în limbi este primul dar pe care Duhul Sfânt

l-a dat în Bisericã ºi pe care ei îl continua acum, rãstãlmãcesc multe locuri în Sfânta Scripturã ºi anume:

- Aduc mãrturie proorocirea lui Ioil:

"Iar în zilele din urmã, zice Domnul, voi tuturora din Duhul Meu peste tot trupul ºi fii voºtri ºi fiicele voastre vor proroci ºi cei mai tineri ai voºtri vor vedea vedenii ºi bãtrânii voºtri visuri vor visa. Încã ºi peste slugile Mele ºi peste slujnicele Mele voi turna în zilele acelea din Duhul Meu ºi vor prooroci." (Fapte Apost. II, 17-18).

Proorocirea de faþã o menþioneazã penticostalii pentru a îndreptãþi harismele ºi vorbirea în limbi. Dar aici trebuie sã avem în vedere un amãnunt. Proorocirea lui Ioil vorbrºte despre zilele cele din urmã. Trebuie sã nu se scape din vedere cã atunci când proorocii Vechiului Testament vorbeau despre zilele cele din urmã, vorbeau cel mai adesea despre zilele venirii lui Mesia. Multe locuri din Vechiul Testament, care vorbesc despre zilele din urmã se referã la prima venire a Domnului. (Gen. 49, 1; Isaia II, 2; Daniil II, 28; ºi multe altele).

Profeþia lui Iosif pe care o invocã penticostalii conþine douã proorocii:

- una despre revãrsarea Duhului Sfânt, care a avut loc în ziua Cincizecimii, ºi alta care se referã la faptele ce se vor întâmpla la a doua venire a Domnului.

Proorocia, în continuare, zice: "Soarele se va schimba în întuneric ºi luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului cea mare ºi strãlucitã" (Fapt. Ap. II, 20).

Prima parte a proorociei lui Ioil s-a împlinit în ziua Cincizecimii. Mulþimilor - care, în ziua Cincizecimii, se îndoiau de cele ce vedeau cã se întâmplã - Apostolul Petru le rãspunde:

“Aceºtia nu sunt beþi, cum ni se pare nouã, cãci este al treilea ceas din zi”. Ci aceasta este cea ce s-a spus prin proorocul Ioil: “ªi în zilele cele din urmã, zice Domnul, voi turna din Duhul meu...” (Fapt.Ap. II, 15-16).

Apostolul Pavel explicã mulþimii cã ceea ce se întâmplã a fost proorocit de proorocul Ioil ºi cã se împlineºte în acele zile. Dar când o proorocie s-a împlinit nu se mai repetã [95]. Vom aduce în sprijinul acestei afirmaþii, câteva proorocii care s-au împlinit ºi nu mai este cazul sã se împlineascã în viitor.

1. Cea despre naºterea Domnului din Fecioarã

“Iatã, Fecioara va avea în pântece ºi va naºte Fiu þi se va chema numele lui Emanoil.”(Mat. I, 23). Aceasta dupã cum ºtim s-a împlinit.

2. Patria lui Mesia

“ªi tu Betleeme, pãmântul lui Iuda, nu eºti nicidecum cel mai mic între cãpeteniile lui Iuda, cãci din tine va ieºi Conducãtorul, care va paºte pe poporul Meu Israil.” (Mat. II, 6). ªi aceastã prorocire s-a împlinit ºi nu se va mai repeta în viitor.

3. Omorârea pruncilor în Betleem

“ Glas în Roma s-a auzit, plângere ºi tânguire multã: Rahila îºi plânge copii ºi nu voieºte sã se mângâie, pentru cã nu sunt.” (Mat. II, 18). S-a împlinit ºi aceasta, nu se va mai repeta.

4. Ioan înaintemergãtorul

“El este acela despre care a zis proorocul Isaia: Glasul celui ce strigã în pustie: pregãtiþi calea Domnului, drepte faceþi cãrãrile Lui.” (Mat. III, 3).

5. Intrarea Domnului în Ierusalim

“Spuneþi fiicei Sionului: Iatã Împãratul tãu vine la tine blând ºi ºezând pe o asinã, pe mânz, fiul celei de sub jug.” (Mat. XXI, 5).

Toate aceste proorociri s-au împlinit exact în zilele lui Mesia ºi nu se mai pot repeta în viitor. Exact aºa ºi cu proorocirea lui Ioil care se referã la vãrsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii; ea s-a împlinit, precum am vãzut, în zilele Sfinþilor Apostoli.

Fãrã dreptate deci, penticostalii invocã aceastã proorocire, pentru a susþine vorbirea în limbi.

Un alt text pe care-l rãstãlmãcesc penticostalii se aflã la Sfântul Evanghelist Marcu.

“Iar celor care vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu draci vor izgoni, în limbi noi vor grãi, ºerpi vor lua în mâini ºi chiar de vor bea ceva dãtãtor de moarte, nu-i va vãtãma, peste bolnavi îºi vor pune mâinile ºi se vor face sãnãtoºi.” (Mc. XVI, 17-18).

Aici, Domnul vorbeºte despre semnele pe care le vor face credincioºii, între care pomeneºte ºi de vorbirea în limbi. Enumerã cinci semne. De ce dar penticostalii se opresc numai la semnul grãirii în limbi ºi nu ºi la celelalte? Poate susþin cã fac minuni ºi izgonesc draci ! Toate acestea însã sunt îndoielnice, pentru cã la o adunare a penticostalilor s-a întâmplat un lucru foarte tragic. În timpul adunãrii, s-a ridicat un prooroc harismatic ºi a zis: “Acestea zice Domnul: Pe sora noastrã care suferã de cancer o vindecã Domnul.”. ªi îndatã cei de faþã au strigat: “Aliluia , Aliluia, slavã Domnului!” Rezultatul? A doua zi sora a murit. [96]

Dacã într-adevãr au darurile pe care le pomeneºte Domnul, în lume, în mijlocul societãþii se aflã sute de îndrãciþi, mulþi orbi, mulþi paralitici. Sã meargã sã-i vindece în public, mãcar unul dintre aceºtia, cum au fãcut Apostolii. Au ocazia sã adevereascã ceea ce susþin. Sã meargã la Sfântul Serafim, la Sfântul Antonie ºi sã-i vadã cum scot ei pe draci. De ce, din toate aceste daruri, s-au oprit numai la grãirea în limbi ºi numai despre aceasta vorbesc?

De aici înþelegem cã, în tema grãirii în limbi, se ascunde o înºelãciune, pe care noi o vom arãta. Un alt loc pe care îl rãstãlmãcesc penticostalii este la Sfântul Apostol Pavel: “Nimeni nu poate sã zicã: Domn este Iisus decât în Duhul sfânt.” (I Cor. XII, 3). Ei susþin cã, de vreme ce cheamã numele Domnului potrivit cu cuvântul Apostolului, ºi numai acest lucru aratã cã au pe Duhul Sfânt.

Aici, Apostolul Pavel nu înþelege numai simpla chemare a numelui Domnului, ci recunoaºterea cã Hristos este Domn ºi Dumnezeu. Dar acest lucru se face prin descoperirea Duhului Sfânt.

Numele Domnului, aºa simplu, poate fi chemat de oricine. Domnul adevereºte cã ºi oamenii pãcãtoºi ºi necredincioºi vor folosi numele lui, ca sã înºele pe alþii. “De ce îmi ziceþi Doamne, Doamne ºi nu faceþi ceea ce ziceþi?” (Luca VI, 46). “Doamne, Doamne, deschide-ne nouã! ªi El, rãspunzând, vã va zice vouã: Nu vã ºtiu de unde sunteþi.” (Luca XIII, 25).

De altfel, ºi astãzi, mulþi eretici cheamã numele lui Dumnezeu. Aceasta, desigur, nu înseamnã cã au Duhul Sfânt. Aºa este cazul ºi cu penticostalii.[97]

• <u>Ce limbi vorbesc penticostalii</u>

Ceia ce ei numesc limbi nu sunt decât niºte cuvinte strãine, fãrã legãturã ºi înþeles, nu alcãtuiesc o vorbire precisã. Dar oare în felul acesta vorbeau Apostolii în zilele Cincizecimii? Ce ne spune cartea Faptele Apostolilor? "ªi iscându-se vuietul acela, s-a adunat mulþimea ºi s-a tulburat, cãci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa." (Fapte. Apost. II, 6). Aici, ni se spune cã fiecare auzea pe Apostoli vorbind în limba sa mãririle lui Dumnezeu. ªi adaugã: "ªi erau uimiþi toþi ºi se minunau zicând: iatã, nu sunt aceºtia care vorbesc toþi galileeni? ªi cum auzim noi fiecare limba noastrã în care ne-am nãscut?" (Fapte. Apost. II,7-8)

Toþi se minuneazã ºi adeveresc cã fiecare îi aude pe Apostoli vorbind în limba sa maternã. Sã nu uitãm cã în acea zi erau adunaþi la Ierusalim evrei din toatã lumea ºi cã cei mai mulþi nu cunoºteau limba ebraicã ºi vorbeau limba poporului în care se nãscuserã ºi unde trãiau. Dacã toþi ar fi vorbit limba evreeascã nu era motiv ca Apostolii sã vorbeascã în limbi strãine. Exista deci o pricinã temeinicã pentru ca Duhul Sfânt sã dea darul grãirii în limbi.

Dar la penticostali se întâmplã acest lucru ciudat. Vorbesc în limbi nu la alte limbi si la alte neamuri ci la cei ce vorbesc aceeaºi limbã. ªi atunci se pune întrebarea: De ce aceste fraze zadarnice ºi neânþelese, pe care nu le înþelege nimeni din cei ce le aud?! Nu cumva scopul este impresionarea ºi înºelarea auditoriului?

ªi mai important este faptul cã atunci când dascãlii lor harismatici, cum îi numesc ei, suedezi ºi americani, îi viziteazã ºi vorbesc în adunãrile lor, este nevoie de tãlmãcire. ªi nici unul dintre ei nu a vorbit româneºte, chiar dacã era harismatic ºi avea darul grãirii în limbi. Ia sã ne închipuim cã Apostolii vorbeau cu tãlmaci în ziua Cincizecimii! Ar fi fost curatã înºelãtorie.

De asemenea, pe misionarii pe care îi trimit penticostalii în þãri strãine, îi învaþã mai întâi în ºcoli ca sã vorbeascã limba poporului la care sunt trimiºi. Cei care merg la adunãrile penticostalilor, constatã cã limbile pe care ei le vorbesc sunt fãrã legãturã, fãrã înþeles ºi seamãnã mai degrabã cu limbile babilonice decât cu limbile cincizecimii, deoarece sunt alcãtuite din fraze din diferite limbi, fãrã sens ºi nu spun nimic pe înþeles.Creeazã mai degrabã emoþie decât unitate. [98]

• Vorbirea în limbi nu este îngãduitã femeilor

Un fapt care se observã în adunãrile lor este cã femeile au întâietate la grãirea în limbi. Dar cuvântul lui Dumnezeu este mai mult decât categoric în aceastã privinþã. Apostolul Pavel scrie:

“Ca în toate Bisericile Sfinþilor, femeile voastre sã tacã în Bisericã, cãci lor nu le este îngãduit sã vorbeascã ci sã se supunã, precum zice ºi Legea.” (I Cor. XIV, 34); “cãci este ruºinos ca femeile sã vorbeascã în Bisericã.” (I Cor. XIV, 35).

ªi în timp ce în adunãrile penticostalilor femeile au capul acoperit (broboadã), gura ºi limba lor nu se supun cuvântului lui Dumnezeu. Acoperãmântul capului este semn de supunere ºi de tãcere, ºi nu de neorânduialã în Bisericã.[99]

• Cum se explicã faptul grãirii în limbi astãzi

Cum s-ar explica faptul grãirii în limbi în vremea noastrã? E vorba de o nouã Cincizecime sau de un nou Babel?

Vorbirea în limbi se vede nu numai în adunãrile penticostalilor, ci ºi la alte grupãri, la mahomedani, la indieni, spiritiºti, mormoni, vizionari care aparþin de diverse religii ºi învãþãturi. Cum e posibil ca toate acestea sã fie atribuite Duhului Sfânt, când aceºtia care vorbesc în limbi aparþin unor religii strãine sau potrivnice adevãrului ºi învãþãturilor credinþei?

Sã nu uitãm cã diavolul este cel mai mare înºelãtor. Se preface în apostol, prooroc ºi slujitor al lui Dumnezeu (II Cor. XI, 14). Se poate preface încã ºi în înger luminos. De fapt el este primul care a folosit grãirea în limbi când a vorbit primilor oameni prin mijlocirea ºarpelui. De aceea Sfântul Apostol Ioan porunceºte: “Iubiþilor nu credeþi oricãrui duh, ci cercetaþi duhurile dacã sunt de la Dumnezeu!” (I In. IV, 1)

De aici rezultã concluzia cã nu Duhul Sfânt este Cel care vorbeºte la toþi aceºtia, ci un alt oarecare duh, care urmãreºte sã înºele pe oameni, precum zice Sfântul Pavel: “...luând aminte la duhurile cele înºelãtoare ºi la învãþãturile dracilor.” (I Tim. IV, 1).

Dacã penticostalii ar avea darul grãirii în limbi precum îl aveau Apostolii în ziua Cincizecimii, ar trebui ca lumea întreagã sã fie uimitã de acest fapt, aºa cum s-a întâmplat în zilele Apostolilor. Dimpotrivã, realitatea este alta, aºa-zisa bisericã a penticostalilor nu este una, ci mai multe ºi diferite,

cu multe deosebiri, care se acuzã ºi se judecã reciproc, fiecare zicând cã ea este cea adevãratã ºi cã celelalte sunt mincinoase.[100]

Penticostalii nici nu sunt bisericã, ci o adunare, pentru cã Biserica este una, pe când penticostalii sunt mai multe ºi fiecare dintre ele îºi revendicã titlul de bisericã adevãratã.

Domnul ºi Sfânta Scripturã recunosc ca adevãratã Bisericã, Biserica Ortodoxã, Biserica Pãrinþilor care porneºte de la Sfinþii Apostoli, se continuã cu Pãrinþii Apostoli ºi se întãreºte pe milioanele de martiri ºi de sfinþi, care au udat cu sângele lor arborele credinþei.

Dacã biserica penticostalilor îºi are începutul în ziua Cincizecimii, sã ne arate un martir de-al lor. Dar nu existã nici unul, de vreme ce istoria lor nu trece de o sutã de ani.

• Alte rãtãciri ale penticostalilor

Penticostalii, ca ºi alte secte, resping Sfânta Tradiþie, Sfintele Taine ºi însãºi Taina Sfintei Euharistii. Nu cinstesc pe Maica Domnului ºi pe Sfinþii Bisericii ºi mai ales sunt lipsiþi de succesiunea apostolicã. Prin toate acestea ei se aflã în rândul ereticilor ºi sunt despãrþiþi de Bisericã.

În continuare vom cerceta pe rând toate cele mai sus prezentate.

1. Sfânta Tradiþie

Izvoarele adevãrului dumnezeiesc sunt douã: Sfânta Tradiþie ºi Sfânta Scripturã. Penticostalii ºi evangheliºtii neagã Sfânta Tradiþie.

Ce ne spune Sfânta Scripturã: “Staþi neclintiþi ºi þineþi predaniile pe care le-aþi învãþat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastrã.” (II Ter. II, 15).

Evanghelia, mai întâi a fost propãvãduitã verbal, ca tradiþie ºi apoi în scris. Tradiþia premerge cuvântului scris. “Vã aduc aminte, fraþilor, Evanghelia pe care v-am binevestit-o, pe care aþi primit-o ºi întru care staþi.” (I Cor. XV, 1).

Despre care Evanghelie vorbrºte Pavel, de vreme ce cunoaºtem din istoria Bisericii, cã pânã în vrenea aceea nu fusese scrisã încã Evanghelia? ªi totuºi Sfântul Pavel zice cã o predicase Corintenilor ºi aceºtia o primiserã. Se vede cã mai întâi fusese predania pe care o resping penticostalii.

Fãrã de Tradiþie nu se explicã Noul Testament. Dovadã sunt ramurile penticostalilor, care cu vremea se înmulþesc ca ciupercile dupã ploaie. ªi aceasta pentru cã fiecare tâlcuieºte Sfânta Scripturã singur fãrã Tradiþie.

Fãrã de Tradiþie, cine ne garanteazã cã Noul Testament are 27 ºi nu 25 sau 30 de cãrþi? Deoarece ºtim din istoria Bisericiicã, împreunã cu scrierile inspirate de Sfântul Duh ca adevãrate ºi scrieri false, precum evanghelia lui Nicodim, apocalipsa Apostolului Pavel, evanghelia lui Toma ºi multe altele. Cine a scris Evanghelia dupã Matei ºi Evanghelia dupã Marcu, de vreme ce în cuprinsul lor nu se vorbeºte despre scritorul lor?

Autenticitatea Scripturii noastre o adevereºte tradiþia pe care o þine Biserica Ortodoxã. Apoi cine ne încredinþeazã cum se sãvârºesc Sfintele Taine ale Bisericii: Botezul, Mirungerea, Sfânta Împãrtãºanie, Nunta, Maslul? Pe toate le cunoaºtem din tradiþia Bisericii. Vedem deci cã tradiþia este necesarã deoarece ea este inelul care leagã Biserica de-a lungul veacurilor, ca sã nu se abatã de la mersul ei din început.[101]

2. Sfintele Taine

Penticostalii ca ºi toþi evangheliºtii, resping Sfintele Taine ale Bisericii. Nu ne vom ocupa de toate Tainele ci numai de primele trei.[102]

a) Sfânta Tainã a Botezului

Ei acuzã Biserica Ortodoxã cã sãvârºeºte Botezul pruncilor. Susþin cã Domnul, în porunca pentru botez a zis: “Cine crede ºi se va boteza, se va mântui.” (Marcu XVII, 16) Deci, pruncul cum poate fi botezat, de vreme ce nu poate crede? De asemenea, spun: “Mergând, învãþaþi toate neamurile, botezându-le în numele Tatãlui ºi al Fiului ºi al Sfântului Duh.” (Mat. XXVIII, 19).

Este adevãrat cã porunca aceasta pe care Domnul o dã ucenicilor vorbeºte despre oameni în vârstã; dar sã nu uitãm cã Domnul vorbeºte despre pãgâni, care trebuiau mai întâi sã creadã ºi apoi sã se boteze. Dar dim moment ce pãrinþii cred în Domnul ºi sunt botezaþi, ce îi împiedicã sã boteze ºi pe copii lor?

La fel s-a întâmplat ºi cu tãierea împrejur. Atunci când s-a dat prima datã lui Avraam, s-au tãiat împrejur mai întâi cei mai în vârstã, de la Avraam ºi pânã la cel din urmã slujitor din casa lui Avraam. Mai târziu însã tãierea împrejur se fãcea numai în ziua a opta de la naºtere.

Se pune întrebarea: Cine dintre iudei întreba pe copilul sãu dacã vrea sã facã parte din poporul lui Dumnezeu, pentru ca sã fie tãiat împrejur? Desigur, nimeni. Îndatã ce ajungeau în ziua a opta, îl

tãiau împrejur. Aºa se întâmplã ºi acum. Din moment ce pãrinþii sunt creºtini, pot boteza copilul lor. Dar sã vedem ce ne spune ºi Sfânta Scripturã:

Domnul, vorbind cu Nicodim, îi spune urmãtoarele: “ Amin, Amin zic þie, de nu se va naºte omul din apã ºi din Duh nu poate intra întru Împãrãþia lui Dumnezeu.” (Ioan III, 5).

Aici, Domnul ne spune cã, dacã cineva nu este botezat, nu poate intra în Împãrãþia lui Dumnezeu. Cum este cu putiinþã de a lipsi pe un copil de botez, când este în primejdie sã piardã Împãrãþia lui Dumnezeu, fãrã de aceasta?

ªtim cã Sfântul Apostol Petru, în ziua Cincizecimii, dupã ce a îndemnat mulþimile la pocãinþã ºi la botez, le-a zis: “Vouã vã este datã fãgãduinþa ºi copiilor voºtri.” (Fapte. Apost. II, 39).

El vorbeºte limpede în ziua aceea mulþimilor cã fãgãduinþa Duhului Sfânt este pentru voi ºi copii voºtri. Însã cum vor primi copii aceastã fãgãduinþã a Duhului Sfânt fãrã ca mai întâi sã fie botezaþi?

Cuvâtul lui Dumnezeu ne face cunoscut cã s-au botezat ºi familii întregi, în care se aflau copii mici ºi mari. Sfâtul Apostol Pavel boteazã familia Lidiei:

“ªi o femeie cu numele Lidia, din cetatea Tiatirelor, iubitoare de Dumnezeu, asculta. Acesteia, Dumnezeu i-a deschis inima ca sã ia aminte la cele grãite de Pavel. Iar dupã aceea s-a botezat ea ºi casa ei....” (Fapte. Apost. XVI, 14). Aici Sfântul Pavel boteazã întreaga casã a Lidiei în care se aflau sigur ºi copii. Mai târziu se boteazã Crisip, mai marele sinagogii ºi întreaga lui casã (Fapte. Apost. XVIII, 6). Desigur, în toate aceste familii erau ºi copii, care nu au fost opriþi de la botez. [103]

Mãrturii ale Sfinþilor Pãrinþi

ªi Sfinþii Pãrinþi ai Bisericii mãrturisesc cã botezul copiilor se practica în Biserica primarã.

Sfântul Ciprian - la anul 250 d.H., dã mãrturie ºi vorbeºte despre botezul pruncilor: “Dacã se învrednicesc de harul Botezului oamenii vârsnici, care înainte de botez au sãvârºit mari pãcate, cu atât mai mult, trebuie sã se învredniceascã de harul Botezului, pruncii care personal nu au pãcãtuit, ci sunt numai moºtenitori ai pãcatului strãmoºesc, fãrã de voia lor.” (Scrisoare 64).

Sfântul Grigore Teologul - în cuvântul sãu despre botez zice: “Ai un prunc? Sfinþeºte-l din pruncie; de mic consacrã-l Duhului, ca sã nu-l prindã rãutatea.”

De asemenea vorbeºte ºi Sfântul Grigore de Nissa în cuvântul sãu cãtre cei ce amânã botezul. Iar Sfântul Ioan Hrisotom scrie: "De te afli în tânãrã vârstã, sau la maturitate, sau la bãtrâneþe, primeºte tãierea împrejur cea nefãcutã de mânã a botezului."

Din toate aceste tragem concluzia cã, botezul copiilor provine din Biserica primarã ºi se continuã pânã astãzi.[104]

b) Taina Sfintei Euharistii

Penticostalii ºi toate adunãrile, confesiunile evangheliste au desfiinþat Sfânta Tainã a Euharistiei. Ei o sãvârºesc ca pe o cinã, ºi nu ca tainã. Nu cred în prefacerea pâinii ºi a vinului în Trupul ºi Sângele lui Hristos. Se abat de la cuvintele Domnului nostru care zice: "Luaþi, mâncaþi, acesta este trupul meu... Beþi din acesta toþi, cãci acesta este sângele meu, al Legii celei Noi..." (Mat. XXVI, 27-28).

Rãstãlmãcesc cuvintele Domnului "acesta este" ºi zic cã înseamneazã "aceasta simbolizeazã" ºi învaþã cã pâinea ºi vinul nu sunt Trupul ºi Sângele, ci simbolizeazã Trupul ºi Sângele.

Dar Mântuitorul înainte de a institui aceastã tainã, a vorbit despre ea ucenicilor Sãi: "Amin, Amin zic vouã, dacã nu veþi mânca trupul Fiului Omului ºi nu veþi bea sângele Lui nu veþi avea viaþã întru voi. Cel ce mãnâncã trupul Meu ºi bea sângele Meu are viaþã veºnicã." (Ioan VI, 53-54).

Domnul vorbeºte precis despre trup ºi sânge. ªi mai mult, pentru ca sã nu existe nici cea mai micã îndoialã în cuvinte, adaugã: "Cãci Trupul Meu este adevãrata mâncare ºi Sângele Meu adevãrata bãuturã." (Ioan VI, 56).

ªi Apostolul Pavel, vorbind despre Taina Dumnezeieºtii Euharistii, zice: "Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat faþã de trupul ºi sângele Domnului. Cãci cel ce mãnâncã ºi bea cu nevrednicie, osândã îºi mãnâncã ºi bea, nesocotind trupul Domnului." (I Cor. XI, 27-29).

Penticostalii ºi toþi evangheliºtii invocã locul de la Ioan (Ioan VI, 63) unde Domnul zice: "Duhul este dãtãtor de viaþã, trupul nu foloseºte la nimic; cuvintele pe care Eu vi le grãiesc, sunt duh ºi viaþã." Ei susþin cã aceste cuvinte pe care le-a zis Domnul aratã cã ceea ce înainte zise despre trupul Sãu sun simbolice. Este teribilã rãstãlmãcirea pe care o fac ei cuvintelor Domnului! Domnul

când a vãzut cã ascultãtorii Sãi nu înþeleg cuvintele Sale ºi se scandalizeazã, a explicat cuvintele pentru cei care nu le înþelegeau.

Cuvintele Mântuitorului sunt ale Duhului Sfânt ºi numai cei care au Duhul pot sã le înþeleagã. Omul trupesc însã nu se foloseºte deloc de ele, pentru cã nu poate sã le primeascã, nu le poate înþelege. De aceea apoi se adreseazã ucenicilor sãi, care nici ei nu înþelegeau cuvintele Sale ºi le zice: "Nu vreþi ºi voi sã vã duceþi?" (Ioan VI, 67). Atunci Apostolul Petru rãspunde în numele ucenicilor: "Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieþii celei veºnice." (Ioan VI, 68).

Astfel, citatul acesta nu ne spune cã trupul þi sângele Domnului sunt simbolice, ci aceia cã cuvintele Domnului sunt duhovniceºti ºi cã oamenii nu pot nici sã le înþeleagã, nici sã le primeascã. [105]

<u>Mãrturii ale Sfinþilor Pãrinþi</u>

Sfântul Ignatie, mort în 107 d.H., scrie în epistola sa cãtre Smirneni: "Se abþin de la Euharistie, (Docheþii) pentru cã nu cred cã Euharistia este Trupul Mântuitorului, care a pãtimit pentru mântuirea noastrã." (cap. 7).

Sfântul Chiril al Ierusalimului, care s-a nãscut la anul 312, zice în cateheza 22: "Ceea ce se vede pâine nu este pâine chiar dacã o simþi la gust, ci Trupul lui Hristos; ºi ceea ce se vede vin nu este vin, chiar dacã are gustul acestuia, ci este Sângele lui Hristos."

Marele Vasile, în Liturghia sa zice: "...peste aceste daruri de faþã ºi le binecuvânteazã þi le aratã: pe pâinea aceasta însuºi cinstitul Trup al Domnului ºi Dumnezeului ºi Mântuitorului nostru Iisus Hristos; iar ce este în potirul acesta cinstitul Sânge al Domnului ºi Dumnezeului ºi Mântuitorului nostru Iisus Hristos.[106]

c) <u>Taina Sfintei Spovedanii</u>

Ca ºi toþi protestanþii, penticostalii au desfiinþat taina Spovedaniei. Cele trei prime taine ale Bisericii le-a instituit Însuºi Domnul personal. Despre taina Botezului zice:

"Drept aceea, mergând, învãþaþi toate neamurile, botezându-le în numele Tatãlui ºi al Fiului ºi al Sfântului Duh" (Mat. XXVIII, 10).

Despre taina Sfintei Euharistii: “Aceasta sã o faceþi întru pomenirea Mea” (Luca XXII, 20). ªi despre taina Spovedaniei, când s-a arãtat ucenicilor Sãi dupã Înviere le-a zis: “Luaþi Duh Sfânt, cãrora veþi ierta pãcatele vor fi iertate ºi cãrora le veþi þine, þinute vor fi” (Ioan XX, 23).

Acest text aratã puterea pe care a dat-o Domnul Bisericii de a ierta pãcatele celor care se spovedesc.

ªi Sf. Apostol Ioan scrie în epistolã: “Dacã mãrturisim pãcatele noastre. El este credincios ºi drept, ca sã ne ierte pãcatele ºi sã ne curãþescã pe noi de toatã nedreptatea” (I Ioan I, 9).

ªi în cartea Faptele Apostolilor citim cã mulþi dintre cei care credeau se mãrturiseau la Apostoli: “ªi mulþi dintre cei ce crezuserã veneau ca sã se mãrturiseascã ºi sã-ºi spunã faptele lor”.

Astfel, taina Sfintei Spovedanii este parte nedespãrþitã de pocãinþa omului. De altfel, însuºi Sf. Ioan Botezãtorul nu boteza pe cineva dacã mai întâi nu-ºi mãrturisea pãcatele. “Atunci a ieºit la el Ierusalimul ºi toatã Iudeca ºi toatã împrejurimea Iordanului ºi erau botezaþi de cãtre el în Iordan, mãrtirisindu-ºi pãcatele lor” (Mat. III, 5). [107]

d. <u>Taina Sfintei Hirotonii (Preoþia)</u>

ªi pe aceastã Tainã toþi ereticii, deci ºi penticostalii o resping. Ei susþin cã vechea preoþie a încetat ºi cã acum nu mai existã preoþi ºi jertfe ºi daruri cum erau în Vechiul Testament. Mai susþin cã acum existã preoþia generalã, pe care o au toþi creºtinii: “ªi ne-a fãcut pe noi împãrãþie. preoþi al lui Dumnezeu ºi Tatãl Sãu” (Apoc. I, 6).

Este adevãrat cã preoþia Legii vechi a încetat, deoarece atât templul, cât ºi jertfele au încetat. Toate acestea erau umbrã celor viitoare, precum spune Apostoloul Pavel. Dar pe prima prima preoþie “dupã rânduiala lui Aaron”, precum spune Sfânta Scripturã, a înlocuit-o preoþia lui Hristos, “dupã rânduiala lui Melchisedec”: “tu eºti Preot în veac dupã rânduiala lui Melchisedec” (Evrei VI, 17).

ªi pe prima jetfã a înlocuit-o unica jerfã a Golgotei, care se continuã cu Taina Sfintei Euharistii. Însuºi Domnul zice: “Aceasta sã o faceþi întru pomenirea Mea” (Luca XXII, 20). Dar ºi Sfântul Pavel zice: “Astfel, oricine mãnâncã pâinea aceasta sau bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat faþã de Trupul ºi de Sângele Domnului” (I Cor. XI, 27). Scrie iarãºi Sfântul Pavel: “Avem altar, de la care nu au dreptul sã mãnânce cei ce slujesc cortului” (Evr. XIII, 10). Pavel

vorbeºte despre preoþia cea nouã, despre un alt jertfelnic ºi despre o altã jertfã, de care nu au dreptul sã se împãtãºeascã cei care rãmân în Legea veche.

Dar de ce toþi ereticii resping preoþia ? Pentru cã nu au succesiune apostolicã. Toate ereziile au pornit de la Reforma lui Luther ºi dupã ea Luther era simplu monah ºi nu avea nici o treaptã a preoþiei. Dupã Reformã a lepãdat rasa, s-a cãsãtorit cu o fostã monahie ºi ºi-a continuat lucrarea sa.

Neputând sã fie hirotonit preot, a desfiinþat preoþia ºi a instituit rânduiala preoþilor mireni. Aceºtia sãvârºesc Cina ºi toate cele ce se cuvin preoþiei. Dar aceasta însemneazã rupere de Bisericã ºi de succesiunea apostolicã.

Dimpotrivã, Biserica Ortodoxã are succesiunea apostolicã. Porneºte de la Apostoli, se continuã cu Pãrinþii Apostolici ºi are pânã astãzi succesiune neântreruptã.

Domnul a zis ucenicilor Sãi: “Iatã, Eu sunt cu voi în toate zilele pânã la sfârºitul veacurilor” (Mat. XXVIII, 20).

Se naºte întrebarea: Cu cine este Domnul ? Cu cei care au succesiune apostolicã sau cu cei care s-au rupt de Bisericã ºi au rãmas fãrã succesiune ? [108]

• Darul preoþiei

Preoþia este darul pe care nu oricine poate sã-l primeascã, ci numai acela pe care îl va alege Dumnezeu. Este o grea vrednicie, deoarece omul acesta devine iconom al Tainelor lui Dumnezeu ºi rãspunderea este foarte mare. Darul acesta se dã la hirotonie, precum învaþã Sfânta Scripturã ºi Tradiþia Bisericii.

Sã vedem ce ne spune Sfânta Scripturã: “Nu fi nepãsãtor faþã de harul care este întru tine, care þi s-a dat prin proorocie, cu punerea mâinilor mai marilor preoþi” (I Tim. IV, 14). “Nu-þi pune mâinile degrab pe nimeni, nici nu te face pãrtaº la pãcatele altora” (I Tim. V, 22).

“Din aceastã pricinã îþi amintesc sã aprinzi ºi mai mult din nou harul, care este întru tine prin punerea mâinilor mele” (II Tim. I, 6).

“Pentru aceasta te-au lãsat în Creta, ca sã îndreptezi cele ce mai lipsesc ºi sã aºezi preoþi prin cetãþi, precum þi-am rânduit” (Tit. I, 5).

“ªi hirotonindu-le preoþi în fiecare bisericã, rugându-se cu postiri, i-au încredinþat pe ei Domnului în Care crezuserã.” (Fapte XIV, 23).

Din aceste citate, vedem succesiunea preoþiei, care de la Sfinþii Apostoli porneºte ºi se continuã pânã astãzi.[109]

• <u>Treptele Preoþiei</u>

Potrivit cu mãrturiile Sfintei sripturi ºi ale Tradiþiei Bisericii, treptele preoþiei sunt trei: diaconul, preotul ºi episcopul.

“Diaconii, de asemenea, trebuie sã fie cucernici, nu vorbind în douã feluri, nu dedaþi la vin mult, neagonisitori de câºtig urât.” (I Tim. III, 8).

“Preoþii care îºi þin bine dregãtoria, sã se învredniceascã de îndoitã cinste, mai ales cei care se ostenesc cu cuvâtul ºi cu învãþãtura.” (I Tim. V, 17).

“Cãci se cuvine ca episcopul sã fie fãrã prihanã, ca un iconom al lui Dumnezeu, neângâmfat, nu grabnic la mânie, nu dat la bãuturã, paºnic, nepoftitor de câºtig urât.” (Tit I, 7)

Numirile de iconom, arhimandrit, protosinghel, protoiereu sunt titluri ºi nu trepte.[110]

• <u>Ce rãspund penticostalii</u>

Ei ca ºi toþi ereticii susþin cã în Noul Testament nu exisþã preoþie, deoarece a fost desfiinþatã ºi înlocuitã cu preoþia lui Hristos, care este veºnicã ºi netransmisibilã.

Rãstãlmãcesc urmãtoarele locuri:

“Drept aceea, având Arhiereu mare, Care a strãbãtut cerurile, pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu, sã þinem cu tãrie mãrturisirea.” (Evr. IV, 14).

“Aºa ºi Hristos, nu s-a preaslãvit pe Sine Însuºi, ca sã se facã Arhiereu, ci Cel ce a grãit cãtre El: “Fiul Meu eºti Tu, Eu astãzi Te-am nãscut.”; ªi în alt loc zice: “Tu eºti Preot în veac, dupã rânduiala lui Melchisedec.” (Evr. V, 5-6)

“Lucru de cãpetenie din cele spuse este cã avem astfel de Arhiereu, care a ºezut de-a dreapta tronului slavei din ceruri.” (Evr. VIII, 1).

Aceste trei locuri desfiinþeazã preoþia, dar vorbesc despre o altã preoþie, al cãrui Arhiereu este Hristos. Dar arhiereu fãrã preoþi ºi fãrã jertfã nu existã. Care sunt preoþii Arhiereului Hristos ºi care este jertfa care o aducem?

Jertfele Vechiului Testament au fost înlocuite cu singura ºi unica jertfã a lui Hristos.

Sf. Apostol Pavel zice cã: "...avem altar de la care nu trebuie sã mãnânce cei ce slujesc cortului:"(Evr. XIII, 10). Din moment ce existã jertfã ºi altar, este necesar sã fie ºi preoþi.

Taina Sfintei Euharistii este jertfa cea fãrã sânge, pe care a dãruit-o Domnul Hristos Bisericii ºi care continuã sã se aducã de Bisericã.

Penticostalii mai susþin cã acum este în vigoare preoþia generalã pe care o au toþi credincioºii, pentru care aduc aceste texte:

"ªi voi înºivã, ca pietre vii, zidiþi-vã drept casã duhovniceascã, preoþie sfântã, ca sã aduceþi jertfã duhovniceascã, bine plãcute lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos." (I Petru II, 5).

"Iar voi sunteþi seminþie aleasã, preoþie împãrãteascã, neam Sfânt, pentru ca sã vestiþi în lume bunãtãþile." (I Petru II, 9).

"ªi ne-a fãcut pe noi Împãrãþia, preoþi ai lui Dumnezeu ºi Tatãl Sãu" (Apoc. I, 6).

Desigur, textele acestea vorbesc despre preoþia generalã, fãrã însã sã desfiinþeze pe cea proprie. Preoþia generalã o au toþi credincioºii, dar pe ce proprie, care este harul Preoþiei, o au puþini. Dar ºi aceºti penticostali - care susþin cã toþi sunt preoþi - Botezul, cina duminicalã, cum o numesc, slujba nunþii, nu le fac toþi credincioºii ci cei rânduiþi a pãstori. De ce se face aceastã deosebire dacã toþi sunt preoþi?

Dar sã nu uitãm ºi acest lucru însemnat: preoþia generalã a existat ºi în Vechiul Testament, fãrã însã sã desfiinþeze preoþia cea proprie. În Cartea Ieºirii scrie: "Îmi veþi fi impãrãþie preoþeascã ºi neam sfânt." (XIX, 6).

Cu adevãrat Biserica are harul preoþiei, nu cea a Legii Vechi, dupã rânduiala lui Aaron, ci a celei noi, dupã rânduiala lui Melchisedec.[111]

• Resping mijlocirea ºi cinstirea Sfinþilor

Penticostalii ca de fapt ºi toate ramurile evanghelieºtilor se leapãdã de sfinþi ºi mãrturisitorii credinþei ºi neagã mijlocirea lor. [112] Susþin cã unul singur este mijlocitorul nostru, Domnul, rãstãlmãcind ºi interpretând în felul lor specific textul de la Pavel: "Unul este Dumnezeu, unul este ºi Mijlocitorul între Dumnezeu ºi oameni, Omul Iisus Hristos." (I Tim. II, 5).

Textul acesta nu exclude cã existã ºi alþi mijlocitori. Aºa cum “unul Domn, unul Sfânt”, care se referã la Dumnezeu, nu exclude sã existe ºi alþi domni ºi alþi sfinþi, aºa ºi aici, “un mijlocitor” nu exclude sã existe ºi alþi mijlocitori.

Sã nu uitãm cã Mijlocitorul desãvârºit, Domnul desãvârºit, Sfântul desãvârºit este singur Domnul; dar existã ºi mijlocitori relativi, sfinþi relativi.

De asemenea, penticostalii folosesc textul: “Eu sunt uºa; prin Mine, de va intra cineva, se va mântui:”(Ioan X, 9). Textul acesta aratã cã Hristos este uºa mântuirii, fãrã ca aceasta sã împiedice mijlocirea sfinþilor. Altceva este mântuirea ºi altceva mijlocirea.

Alt text ºi anume: “Pe cel ce vine la Mine nu-L voi scoate afarã.” (Ioan), nu opreºte mijlocirea sfinþilor, ci zice simplu cã Hristos primeºte pe tot cel ce vine la Dânsul.

Alãturi de aceasta, penticostalii leapãdã ºi închinarea sfinþilor. Invocã aceste texte din Vechiul Testament:

“Sã te temi de Domnul Dumnezeul tãu ºi numai Lui sã-I slujeºti.” (Deut. VI, 13);

“Sã nu te închini la alt dumnezeu, fãrã numai Domnului Dumnezeu, pentru cã numele Lui este “Zelosu”.” (Ieºire XXXIV, 14).

Aceste douã texte nu se referã la sfinþi, ci la alþi dumnezei. Noi nu cinstim pe sfinþi ca pe Dumnezeu, ci ca pe oameni sfinþi. Care ortodox a zis vreodatã: “Dumnezeule Dimitrie, ajutã-mi!”? Nimeni! Ci noi zicem: “Sfinte Dimitrie, roagã-te pentru noi.”

În Sfânta Scripturã, toþi credincioºii sunt numiþi sfinþi. “Salutaþi pe toþi sfinþii.”. Sã nu uitãm cã cinstirea sfinþilor este îngãduitã. Sfânta Scripturã ne îndeamnã sã facem acest lucru; Dumnezeu slãveºte pe sfinþi. “Pe cei ce Mã slãvesc Îi voi slãvi” (I Regi II, 30).

Dumnezeu cinsteºte pe sfinþi: “Iar eu am cinstit foarte pe prietenii Tãi, Dumnezeule, ºi foarte s-a întãrit stãpânirea lor.” (PS. CXXXVIII, 17).

El porunceºte ca sã-i pomenim: “Pomenirea celui drept este spre binecuvântare, iar numele celor nelegiuiþi va fi blestemat.” (Pilde X, 7).

Îi pomeneºte Dumnezeu: “ªi þii numele Meu ºi nu ai tãgãduit credinþa Mea, în zilele lui Antipa, martorul Meu cel credincios, care a fost ucis la voi, unde locuieºte satana.” (Apoc. II, 13-14). [113]

• Fecioara Maria - Maica Domnului Nostru Iisus Hristos

Penticostalii ºi toate sectele evanghelice aruncã icoana Maicii Domnului ºi se strãduiesc în tot chipul sã o înjoseascã în faþa oamenilor. [112] Refuzã sã o numeascã Maica Domnului, asemenea refuzã sã o recunoascã Nãscãtoare de Dumnezeu ºi de asemenea refuzã sã recunoascã pururea fecioria ei, susþinând cã a avut ºi alþi copii cu Iosif. [114]

Dimpotrivã, pentru noi ortodocºii, Ea este cea mai sfântã persoanã dupã Domnul. Este pururea Fecioarã ºi Nãscãtoare de Dumnezeu, este plinã de har, binecuvântatã între femei, este Împãrãteasa Cerurilor ºi mai cinstitã decât Heruvimii. [115]

Aceºti eretici susþin cã Fecioara Maria a nãscut ºi alþi copii cu Iosif ºi aduc în sprijinul acestei rãtãciri, textele din Scripturã, unde se vorbeºte despre fraþii lui Iisus. Sã vedem aceste texte:

"ªi nu a cunoscut-o pe ea pânã ce a nãscut pe Fiul cel Întâi Nãscut ºi a chemat numele lui Iisus" (Mat. I, 25).

Acest text îl rãstãlmãcesc toþi ereticii ºi se strãduiesc sã arate cã, dupã naºterea lui Hristos, Iosif a cunoscut-o ca femeie. La prima vedere aºa se pare cã spune acest text, dar nu este aºa ºi sã vedem de ce. Sã citim explicaþia pe care o dau Sfinþii Apostoli ºi îndeosebi Sfântul Ioan Gurã de Aur. Cuvântul "pânã când" nu însemneazã o schimbare de situaþie, ci înseamneazã o urmare a stãrii de mai înainte. Câteva texte asemãnãtoare în acest sens sunt:

"ªi iatã Eu sunt cu voi în toate zilele "pânã la" sfârºitul veacurilor" (Mat. XXVIII, 20). Ce însemneazã aici "pânã la", cã dupã sfârºitul veacurilor nu va mai fi cu noi ? Desigur cã nu, ci dimpotrivã, cã va fi cu noi totdeauna.

"Dar iudeii n-au crezut despre el cã era orb ºi a vãzut, pânã ce n-au chemat pe pãrinþii celui ce vedea" (Ioan IX, 18). ªi aici "pânã când" nu însemneazã cã dupã ce au venit pãrinþii orbului, iudeii au crezut, ci însemneazã cã ºi dupã aceea au continuat sã nu creadã.

"Pânã ce voi veni eu, ia aminte la citit, la îndemnat, la învãþãturã" (I Tim. IV, 13). ªi aici "pânã ce" însemneazã o situaþie neântreruptã, fãrã schimbare.

"ªezi de-a dreapta Mea, pânã ce voi pune pe vrãºmaºii Tãi aºternut picioarelor Tale..." (Eur. I, 13). ªi aici "pânã ce" nu însemneazã o schimbare a situaþiei, ci dimpotrivã, cã totdeauna Fiul va ºedea de-a dreapta Tatãlui.

Exact aceeaºi explicare o dau ºi Sfinþii Pãrinþi ºi lui "pânã ce a nãscut", adicã Iosif niciodatã nu s-a apropiat de Fecioara. De aceea, Biserica cu dreptate o numeºte pururea Fecioarã.

La fel, penticostalii rãstãlmãcesc ºi cuvântul "Întâi Nãscut" ºi afirmã cã ºi numai aceasta însemneazã cã a mai avut ºi alþi fii. Dar cuvântul "Întâi Nãscut" nu aratã ceea ce susþin ereticii. "Întâi Nãscut" se numea tot copilul de parte bãrbãteascã care se nãºtea întâi, fie cã mai urma vreo naºtere, fie cã nu. Însuºi Dumnezeu, vorbind cãtre Fiul Sãu zice: "ºi iarãºi când aduce în lume pe cel întâi nãscut" (Evr. I, 6).

Ce vrea sã însemne aceasta ? Cã Dumnezeu a mai avut ºi alt fiu ? Nu, fiindcã se numeºte Unul Nãscut Fiul Tatãlui. Deci, susþinerea ereticilor cã au urmat ºi alþi fii este netemeinicã.

Un alt argument al ereticilor este numirea de "fraþii lui Iisus", pe care o gãsim în Evanghelie.

"Cineva i-a zis Lui: Iatã, mama Ta ºi fraþii Tãi stau afarã, cãutând sã-Þi vorbeascã" (Mat. XII, 47).

Sã nu uitãm cã evangheliºtii povestesc faptele potrivit cu cunoºtinþa ºi înþelegerea oamenilor. Oamenii ºtiau cã Iisus este fiul lui Iosif ºi totuºi nu era. "ªi ziceau nu este acesta fiul lui Iosif ?" (Luca IV, 23). Exact aºa ºi cei numiþi fraþi ai lui Iisus nu erau fiii Fecioarei, ci ai lui Iosif. Deoarece nicãieri nu se spune cã erau copiii ei. [116]

Deci, ce explicaþie sã dãm pentru cei care se numesc fraþii lui Iisus ? Rãspunsul ni-l dã Sfânta Tradiþie a Bisericii. Iosif era vãduv ºi avea copiii sãi ºi a fost ales ca ocrotitor al Maicii preacurate, pentru a acoperi faptul.

Dar ºi Sfânta Scripturã ne încredinþeazã de acelaºi lucru. Sã urmãrim textele. Înainte de a se naºte Iisus, Fecioara este numitã femeia lui Iosif:

"Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, femeia Ta" (Mat. I, 20).

Dar, îndatã ce se naºte Iisus, îngerul nu o mai numeºte femeia lui Iosif, deºi acum ar fi trebuit mai adevãrat sã o numeascã aºa. Dar sã vedem ce zice însuºi Matei:

"Dupã plecarea magilor, iatã îngerul Domnului se aratã în vis lui Iosif, zicând: "ªcoalã-te, ia Pruncul ºi pe mama Lui ºi fugi în Egipt" (Mat. II, 13).

Dupã uciderea pruncilor ºi moartea lui Irod, se observã acelaºi lucru.

"Dupã moartea lui Irod, iatã cã îngerul Domnului s-a arãtat în vis lui Iosif ºi i-a zis: Scoalã-te, ia Pruncul ºi pe mama Lui ºi mergi în Israil" (Mat. II, 19-20). ªi el, sculându-se, a luat Pruncul ºi pe mama Lui ºi a venit în pãmântul lui Israil" (Mat. II, 21).

Dacã, dupã naºterea lui Iisus, Fecioara a devenit soþia lui Iosif, nu trebuia oare îngerul sã o numeascã femeia lui Iosif, ºi nu mama copilului ? Toate acestea aratã cã Fecioara niciodatã nu a fost femeia lui Iosif. [117]

a. Alte mãrturii ale Sfintei Scripturi

Iisus la vârsta de 12 ani merge cu Iosif la templul lui Solomon din Ierusalim. Se pune întrebarea: Dacã Fecioara era femeia lui Iosif, nu trebuia ca în aceºti doisprezece ani sã fi fãcut ºi alþi copii ? Desigur cã trebuia . De ce atunci, la sãrbãtoare, merg la templu numai Iosif, Fecioara ºi Iisus ? Unde se aflau ceilalþi copii, care trebuiau sã fie mai mici ca Iisus ? Când, mai târziu, Iisus s-a pierdut în templu, ce a zis Fecioara cãtre Iisus: "Fiule, de ce ne-ai fãcut aceasta ?Iatã tatãl Tãu ºi eu te-am cãutat îngrijoraþi" (Luca II, 48).

Aici nici nu se aflã aºa-numiþii fraþi ai lui Iisus, cãci aceºtia erau mult mai mari decât Iisus ºi merseserã singuri la sãrbãtoare. [118]

b. Iisus se aflã pe Cruce

Jos, lângã Cruce, se aflã ucenicul pe care îl iubea Iisus ºi Mama lui Iisus. În ceasul, Iisus zice urmãtoarele: "Deci, Iisus, vãzind pe Mama Sa ºi pe ucenicul pe care îl iubea stând alãturi, a zis Mamei Sale: Femeie, iatã fiul tãu ! Apoi a zis ucenicului: Iatã mama ta. ªi din acel ceas, ucenicul a luat-o la sine" (Ioan XIX, 26).

Se naºte îndatã întrebarea: Dacã Iisus avea ºi alþi fraþi, nu trebuia, în chip natural, sã lase pe Mama Sa celorlalþi fraþi, ºi nu lui Ioan ?

Avem doi numiþi fraþi ai Domnului: pe Iacov ºi pe Iuda. Ce zic aceºti doi despre ei înºiºi ?

Iacov scrie: "Iacov, rob al lui Dumnezeu ºi Domnului Iisus Hristos..." (Iacov I, 1).

Iuda scrie: "Iuda, rob al lui Iisus Hristos ºi frate al lui Iacov" (Iacov, I, 1).

Amândoi numesc pe Iisus Domn ºi pe ei înºiºi robi ai lui Iisus Hristos. ªi, ceea ce este mai însemnat, Iuda se numeºte pe sine frate al lui Iacov ºi nu frate al Domnului. Toate aceste mãrturii scripturistice dovedesc cã Fecioara nu a avut alþi copii, iar aceºtia care sunt numiþi fraþi ai lui Iisus sunt copiii lui Iosif, dar de la altã femeie. [119]

• <u>Numirea de Nãscãtoare de Dumnezeu</u>

Biserica noastrã numeºte pe Fecioara Maria Nãscãtoare de Dumnezeu, deoarece a nãscut pe Dumnezeu Întrupat.

Penticostalii ºi ceilalþi eretici o numesc nãscãtoare de Hristos, deoarece, precum susþin, nu a nãscut pe Dumnezeu, ci pe Hristos. În felul acesta, neagã Dumnezeiasca Fire a lui Hristos ºi devin monafiziþi. Hristos a fost Dumnezeu desãvârºit ºi om desãvârºit. Sfânta Scripturã scrie:

"Iatã, Fecioara va lua în pântece ºi va naºte Fiu, care se va chema Emanoil" (Mat.I, 23).

Aici, proorocul Isaia îl numeºte Emanoil, care însemneazã "cu noi Dumnezeu". Cu adevãrat, Acesta care s-a nãscut din Fecioara Maria a fost Dumnezeu Întrupat. "ªi Cuvântul s-a fãcut trup ºi s-a sãlãºluit între noi ºi am vãzut Slava Lui, slavã ca a Unuia-Nãscut din Tatãl, plin de har ºi de adevãr" (Ioan I, 14).

ªi aici, Ioan ne spune cã Cuvântul, care este Dumnezeu, a luat trup ºi S-a fãcut Dumnezeu Întrupat. Cu adevãrat, Fecioara Maria a nãscut pe Dumnezeu - Omul Hristos.

"ªi mãrturisim cã mare este taina dreptei credinþe. Dumnezeu S-a arãtat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost vãzut de îngeri, S-a propovãduit între neamuri, a fost în lume ºi S-a înãlþat întru slavã" (I Tim. III, 16).

Vedem cã Apostolul Pavel ne zice foarte limpede cã Dumnezeu a luat trup ºi S-a fãcut Om. Adicã, Acesta care S-a nãscut din Fecioarã era Dumnezeu Întrupat. Este totuºi în Scripturã un loc, care o numeºte Nãscãtoare de Dumnezeu.

"ªi s-a umplut de Duh Sfânt Elisabeta ºi a strigat cu mare glas ºi a zis: Binecuvântatã eºti tu între femei ºi binecuvântat este rodul pântecelui tãu. ªi de unde mie aceasta, ca sã vinã Maica Domnului meu la mine" (Luca I, 41-43). Acest loc îi zãpãceºte pe eretici. Nici mai mult, nici mai puþin, ci Duhul Sfânt o numeºte Fecioara Maria Nãscãtoare de Dumnezeu. Deoarece, ce altceva

însemneazã cuvântul "Maica Domnului", decât Maica lui Dumnezeu ? Deoarece Domnul este Dumnezeu. [120]

• <u>Numirea de Preasfântã</u>

Toþi ereticii se scandalizeazã atunci când numim pe Fecioara Maria, Preasfânta. ªi ne zic nouã: Dumnezeu este numit Sfânt iar pe mama Lui o numim Preasfântã ?

Aici fac o mare greºealã toþi ereticii. Noi o numim Preasfânta, asemuind-o nu cu Dumnezeu, ci cu toþi ceilalþi sfinþi ºi sfinte pe care îi are Biserica noastrã.

ªi, într-adevãr, Preasfânta este mai presus decât toþi ceilalþi, deoarece s-a învrednicit sã nascã pe Dumnezeu Omul Hristos.

Dar întrebãm pe toþi ereticii: când o împãrãteasã a nãscut un împãrat, nu o numim mama împãratului ? Când deci o femeie s-a învrednicit sã nascã pe Preasfântul, nu o numim Preasfânta ? Dar ºi Preasfânta ?

ªi Preasfânta a fãcut o profeþie uimitoare: "Cãci, iatã, de acum mã vor ferici toate neamurile"(Luca I, 49). ªi întrebãm pe penticostali: S-a împlinit aceastã proorocire sau nu ? S-a împlinit ºi desãvârºit.Biserica, din prima zi fericeºte pe Fecioara Maria. Singurii care nu o cinstesc ºi nu o fericesc sunt ereticii. [121]

ÎNCHEIERE

Dacã ar fi sã tragem concluzii în ce priveºte cele prezentate în aceastã lucrare observãm cã tãind firul comuniunii cu Biserica apostolicã prin înlãturarea funcþiunii episcopatului, sectele fundamentaliste deci ºi penticostalii pe care am încercat sã-i descriem aºa cum sunt ei în realitate, au pierdut însãºi esenþa vieþii dumnezeieºti din Bisericã, adicã împãtãºirea cu Duhul Sfânt, prin Tainele Bisericii.

Ei afirmã cã au primit descoperirea adevãratei credinþe printr-un "grai interior" ºi, cã o primesc ºi astãzi ca o descoperire a Duhului Sfânt. Ei susþin cã Duhul Sfânt, cea de a treia persoanã a Sfintei Treimi se aflã în mijlocul lor, deosebit de Tatãl ºi Fiul. El este socotit "revelatorul suprem". Revelaþia pentru ei nu este încheiatã.

Duhul Sfânt li se descoperã pe zi ce trece ºi se manifestã în mijlocul lor ca la Cincizecime.

Însã, din interpretarea textelor biblice despre glosolalie rezultã cã vorbirea în limbi a fost un dar harismatic, care s-a exercitat în epoca harului, dar, din moment ce ºi-a îndeplinit rolul ei misionar, ea a încetat, aºa cum aratã Sfântul Apostol Pavel: "Dragostea nu va sfârºi niciodatã, dar vorbirea în limbi va înceta" (I Cor. XIII, 8).

Revelaþia deschisã este de fapt dorinþa satanicã a anarhiei, a ocolirii cãii celei drepte, care este Iisus Hristos cel întrupat. Cultul glosolaliei sau posedarea "darurilor" limbilor pe care ereticii penticostali îºi clãdesc cetatea lor de nisip, nu este altceva decât delir ºi autoânºelare, o trecere în bigotism ºi fanatism, avându-se în vedere înlãturarea lui Hristos ºi a tainelor sale din viaþa comunitãþii. [122]

În ceeea ce-i priveºte pe credincioºii noºtri, ei ºtiu cã Biserica Ortodoxã este moºtenitoarea adevãratã a Cincizecimii (Fapte II).

Învãþãtura Bisericii se verificã. în afarã de Sfânta Scripturã prin dogmele, canoanele ºi hotãrârile Sinoadelor Ecumenice. Ele sunt mãrturii ce autentificã succesiunea în credinþã ºi succesiunea apostolicã.

Plecând de la realitatea cã Biserica Ortodoxã oferã credincioºilor ei tot ceea ce este necesar mântuirii, credincioºii ortodocºi ºtiu cã nici o minciunã nu poate veni din adevãr (I Ioan II, 21) ºi

orice duh trebuie cercetat pentru a vedea de unde "purcede" proorocul mincinos (I Ioan IV, 1). Toþi cei în afarã de Bisericã, adicã de temelia adevãrului Cincizecimii, cei cu revelaþii "personale ºi deschise" neagã pe Hristos - întrupat, merg pe calea amãgirii, autoânºelãrii ºi nu mãrturisesc cã Iisus Hristos vine în trup. Iatã deci amãgitorii, iatã antihristul !(II Ioan, 7).

Dupã cum observãm, Biserica Ortodoxã nu concureazã cu ideologiile sau curentele de gândire a sociatãþii, ci pãstreazã tezaurul revelat, are siguranþa spuselor Dumnezeului adevãrat ºi întrupat ºi Omului desãvârºit, Iisus Hristos: "Eu sunt calea, adevãrul ºi viaþa..." (Ioan XIV, 6). El S-a arãtat în lume pentru a nu mai bâjbâi în credinþã ºi nu putem sã-L pãrãsim, fiindcã numai El are "cuvintele vieþii veºnice" (Ioan VI).

De aceea cãrþile de atitudine împotriva proliferãrii sectelor sunt folositoare acolo unde se studiazã facultativ sau existã cursuri ºi seminarii cu explicaþiile necesare ale miºcãrilor sectare din lumea de astãzi.

"Dacã noi nu le cunoaºtem, acestea ne vor cuceri" se tânguia o revistã de specialitate. [123]

Cunoscând bine toate acestea niciodatã cultele naturiste, curentele spiritiste, religiile demonico-idolatre ºi mitologia nu vor putea influenþa pe adevãraþii credincioºi.

*   *

*

NOTE BIBLIOGRAFICE

[1] Pr. Prof. Grigore Marcu - Duminica (sinteză biblic-teologică), în "Mitropolia Ardealului", an XV (1972), nr.11 - 12, p. 815;

[2] Pr. Prof. Constantin Galeriu - Semnul religios creºtin al sãrbãtoririi ziua Domnului în Vechiul Testament, în "Mitropolia Moldovei ºi Sucevei", an LIII (1977), nr. 7 - 9, p.554;

[3] Ibidem - p. 545

[4] Grant Steidl - Vorbirea în limbi, Editura Gute Botschaft Verlang, 1991, p. 8;

[5] Arhim. Ilie Cleopa - Despre credinþa ortodoxã, Editura Institutului Biblic, Bucureºti, 1981, p. 22;

[6] Ibidem - p. 228;

[7] Grant Steidl - op.cit., p. 11;

[8] Arhim. Ilie Cleopa - op.cit., p. 129;

[9] Ioan Sãucã - Glosolalia în Biserica primară, în "Mitropolia Ardealului", an XXX (1979), nr. 6, p.438;

[10] Pr. Prof. Dr. D. Stãniloae - Criteriile prezenþei Duhului Sfânt, în "Studii teologice", an XVIII (1967), nr.3 - 4, p. 247;

[11] Pr. Gheorghe Constantin - Harismele dupã Epistolele Sfântului Apostol Pavel, Glosolalia sau vorbirea în limbi. Tãlmãcirea limbilor, în "Studii Teologice", an XXV (1973), nr.1 - 2, p.28

[12] Ibidem - p. 29;

[13] Ioan Sãucã - art.cit., p. 439;

[14] Grigore Comºa - Cãlãuza cunoaºterii ºi combaterii sectelor, Cernica, 1925;

[15] Arhim. Ilie Cleopa - op.cit., p. 231;

[16] Diac. D. I. David - De la erezie la sectã, de la schismã la grupare anarhicã, Bucureºti, 1986, p. 136;

[17] Ibidem - p. 137;

[18] Ibidem - p. 138;

[19] Pr. P. Deheleanu - Manual de sectologie, Arad, 1948, p. 54;

[20] Joseph Longton - Fils d' Abraham - Panorama des Communautes juives, Chretiennes et Musulmanes, Edition Brepols,Belgia, 1987, p. 186;

[21] Diac. P. I. David - De la erezie la sectã, p. 137;

[22] Joseph Longton - op. cit., p. 186;

[23] Ibidem - p. 186;

[24] Ibidem - p. 187;

[25] Ibidem - p. 187;

[26] Ibidem - p. 187;

[27] Pr. P. Deheleanu - op. cit., p. 55;

[28] Joseph Longton - op. cit., p. 187;

[29] Diac. P.I. David - op. cit., p. 138;

[30] Ibidem - op. cit., p. 138;

[31] Pr. Prof. Dr. D. Radu - Îndrumãri misionare, Bucureºti, 1986, p.150;

[32] Pr. Constantin Gheorghe - op. cit., p. 29;

[33] * * * - Parents en lutte contre les sectes, Revista "Marie Claire", nr. 354 / 1982, p. 28;

[34] Ibidem - p. 30;

[35] Ibidem - p. 31;

[36] Diac. P. I. David - op. cit., p. 139;

[37] Ibidem - p. 139;

[38] Ibidem - p. 140;

[39] D. H. Bucovineanu - Faþetele reale ale sectelor religioase, Bucureºti, 1983, p. 89;

[40] Ibidem - p. 90;

[41] Pavel Boghian - Biserica lui Dumnezeu ºi aspecte din viaþa ei, Ed. Cultului Penticostal, Bucureºti, 1980, p. 75;

[42] Pr. P. Deheleanu - op. cit., p. 56;

[43] Diac. P. I. David - op. cit., p. 140;

[44] Pavel Boghian - op. cit., p. 78;

[45] Pr. Prof. Liviu Stan - Legea cultelor în R.P.R. Egalitatea autonomã ºi libertatea de acþiune a cultelor religioase recunoscute de stat în þara noastrã, în "Studii Teologice", an I (1949), nr. 9 - 10, p. 520;

[46] Ibidem - p. 522;

[47] Ibidem - p. 527;

[48] Ibidem - p. 528;

[49] Paul Nicoarã - Despre sectele religioase, Ed. ªtiinþificã, Bucureºti, 1963, p. 125;

[50] * * * - Flacãra Rusaliilor, revistã ce apare la Arad, din 1989, an IV - nr. 2 / 1993, p. 8;

[51] * * * - World Pentecost Magazine, Elveþia, nr.36/1993, p. 16;

[52] Diac. P. I. David - op. cit., p. 142;

[53] Pr. Prof. Dr. D. Radu - op. cit., p. 153;

[54] Pavel Boghian - op. cit., p. 79;

[55] Pr. Prof. Dr. D. Radu - op. cit., p. 154;

[56] Pr. Prof. Liviu Stan - art. cit., p. 525;

[57] Pavel Boghian - op. cit., p. 80;

[58] Diac. P. I. David - op. cit., p. 143;

[59] Ibidem - p. 144;

[60] Ibidem - p. 145;

[61] Paul Nicoarã - op. cit., p. 126;

[62] Ibidem - p. 128;

[63] Ibidem - p. 129;

[64] Diac. P.I.David - op. cit., p. 145;

[65] Ibidem - p. 145;

[66] Joseph Longton - op. cit., p. 187;

[67] * * * - World Pentecost...., p. 2;

[68] * * * - Mãrturisirea de credinþã, în "Îndrumãtorul penticostal", Bucureºti, 1976, p. 36;

[69] Ibidem - p. 37;

[70] Ibidem - p. 39;

[71] Ibidem - p. 40;

[72] Ibidem - p. 41;

[73] * * * - Buletinul Cultului Penticostal, cu articolul intitulat "Credinþa noastrã", p. 26;

[74] * * * - Mãrturisirea..., p. 38;

[75] Ibidem - p. 39;

[76] Pr. Prof. Grigore Marcu - Duminicã (sintezã biblicã - teologicã) în "Mitropolia Ardealului", an XV (1972), nr.11 - 12, p. 785;

[77] Arhim. Ilie Cleopa - op. cit., p. 196;

[78] * * * - Mãrturisirea..., p. 39;

[79]	Ibidem	-	p.42;
[80]	Ibidem	-	p. 43;
[81]	Smith Hamilton	-	Hristos ºi Biserica Sa, traducere de V.Stoenescu, Editura G.B.V., Dillenburg, 1991, p. 21;
[82]	Ibidem	-	p. 28;
[83]	Grant Steidl	-	Vorbirea în limbi, Editura G.B.V., Dillenburg, 1991, p. 7;
[84]	Pr. Gheorghe Constantin	-	art. cit., p. 35;
[85]	Joseph Longton	-	op. cit., p. 188;
[86]	* * *	-	Buletinul Cultului Penticostal, revistã, organul oficial..., p. 32;
[87]	P. Panaghiotidi	-	Rãtãcirea penticostalilor, Editura Ortodoxos Kypseli, Tesalonic - Grecia, 1993, p. 7;
[88]	H. L. Heijkoop	-	Duhul Sfânt este o Persoanã Divinã, Editura G.B.V., Dillenburg, 1991, p. 5;
[89]	P. Panaghiotidi	-	op. cit., p. 10;
[90]	Grant Steidl	-	op. cit., p. 23;
[91]	Ibidem	-	p. 5;
[92]	Pr. Prof. Dr. D. Stãniloae	-	Criteriile prezenþei Duhului Sfânt, în "Studii teologice", an XVIII (1967), nr. 3 - 4, p.237;
[93]	Idem	-	Formele ºi cauzele falsului misticism, în "Studii Teologice", an IV (1952), nr.5 - 6, p.582;
[94]	Ibidem	-	p. 585;
[95]	P. Panaghiotidi	-	op. cit., p. 15;
[96]	* * *	-	Parents en lutte..., p. 30;
[97]	Pr. Prof. Dr. D. Stãniloae	-	Criteriile prezenþei..., p. 248;

[98] G. F. Rendal - Eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toþi, Ed. Chistliche Literatur - Verbreitung e.v., Bielefeld, 1994, p. 19;
[99] P. Panaghiotidi - op. cit., p. 18;
[100] G. F. Rendal - op. cit., p. 23;
[101] * * * - Mãrturisirea..., p. 48;
[102] Ibidem - p. 50;
[103] P. Panaghiotidi - op. cit., p. 26;
[104] * * * - Parents en lutte..., p. 39;
[105] Pavel Boghian - op. cit., p. 93;
[106] * * * - Parents en lutte..., p. 45;
[107] Pr. Prof. Dr. D. Radu - op. cit., p. 167;
[108] P. Panaghiotidi - op. cit., p. 32;
[109] Arhim. Ilie Cleopa - op. cit., p. 149;
[110] Ibidem - p. 153;
[111] Ibidem - p. 156;
[112] * * * - Mãrturisirea..., p. 56;
[113] Arhim. Ilie Cleopa - op. cit., p. 32;
[114] * * * - Mãrturisirea..., p. 57;
[115] Arhim. Ilie Cleopa - op. cit., p. 43;
[116] P. Panaghiotidi - op. cit., p. 53;
[117] Ibidem - p. 54;
[118] Ibidem - p. 55;
[119] Ibidem - p. 57;
[120] Arhim. Ilie Cleopa - op. cit., p. 48;
[121] Ibidem - p. 49;

[122] Diac. P. I. David - Sectele religioase pericol al vieþii, al moralei în societatea contemporanã, în "Glasul Bisericii", an XLV (1986), nr. 5, p. 326;

[123] * * * - op. cit., p. 156.

BIBLIOGRAFIE

1. Biblia sau Sfânta Scripturã - ediþia Sfântului Sinod, Bucureºti, 1990;
2. Biblia sau Sfânta Scripturã - ediþia Gute Botschaft Verlang, Dillenburg, 1990;
3. LaBible(Biblia ecumenicã) - ediþia T.O.B., 1990;
4. Noul Testament - ediþia Sfântului Sinod, Bucureºti, 1979;
5. Noul Testament - ediþia Ghideons International, 1993;
6. Berechet, ªt. - Lupta contra sectelor, în "Biserica Ortodoxã Românã", an IIL (1924), nr. 4;
7. Boghian, Pavel - Biserica lui Dumnezeu ºi aspecte din viaþa ei, Ed. Cultului Penticostal, Bucureºti, 1980;
8. Bucovineanu, P. H. - Faþetele reale ale sectelor religioase, Bucureºti, 1983;
9. Comºa, Grigore - Cãlãuza cunoaºterii ºi combaterii sectelor, Cernica, 1925;
10. Constantin, Pr. Gheorghe - Harismele dupã epistolele Sfântului Apostol Pavel. Glosolalia sau vorbirea în limbi. Tãlmãcirea limbilor, în "Studii Teologice", an XXV (1973), nr. 1 - 2;
11. David, Diac. P. I. - De la erezie la sectã, de la schismã la grupare anarhicã, Bucureºti, 1986;
12. Idem - Sectele religioase, pericol al vieþii, al moralei în societatea contemporanã, în "Glasul Bisericii", an XLV (1986), nr. 5;
13. Deheleanu, Pr. P. - Manual de sectologie, Arad, 1948;
14. Florescu, ªtefan - Propaganda sectarã - pericol naþional, în "Biserica Ortodoxã Românã" , an IVL (1926), nr. 9;

15. Galeriu,Pr.Prof.Constantin - Semnul religios creºtin al sãrbãtorii Ziua Domnului în Vechiul Testament, în “Mitropolia Moldovei ºi Sucevei”, an LIII (1977), nr. 7 - 9;

16. Hamilton, Smith - Hristos ºi Biserica Sa, traducere de V. Stoenescu, ediþia Gute Botschaft Verlang, Dillenburg, 1991;

17. Heijkoop, H. L. - Duhul Sfânt este o Persoanã Divinã, ediþia Gute Botschaft Verlang, Dillenburg, 1991;

18. Ilie, Arhim. Cleopa - Despre credinþa ortodoxã, Ed. Institutului Biblic ºi de Misiune Orotdoxã, Bucureºti, 1991;

19. Kernback, V. - Biserica în involuþie, Bucureºti, 1984;

20. Longton, Joseph - Fils d’Abraham - Panorama des Communautés juives, chretiennes et musulmanes, Edition Brepols, Belgia 1987, (Fiii lui Avraam - Vedere generalã a comunitaþilor iudaice, creºtine ºi musulmane);

21. Marcu, Pr. Prof. Grigore - Duminca (sintezã biblic - teologicã), în “Mitropolia Ardealului”, an XV (1972), nr. 11 - 12;

22. Mihãlcescu, Irineu - Sectele ºi apostolatul laic, în “Biserica Ortodoxã Românã”, an LI (1931), nr. 10;

23. Mureºan, Tamara - Psihologia religiei, Editura ªtiinþificã ºi Enciclopedicã, Bucureºti, 1976;

24. Nicoarã, Paul - Despre sectele religioase, Editura ªtiinþificã ºi Enciclopedicã, Bucureºti, 1963;

25. Panaghiotidi, P. - Rãtãcirea penticostalilor, Editura Ortodoxos Kypseli, Tesalonic - Grecia, 1993;

26. Radu, Pr. Prof. Dr. D. - Îndrumãri misionare, Bucureºti, 1986;

27. Rendal, G. F. - Eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toþi, Christliche Literatur - Verbreitung, Bielefeld, 1993;

28. Saucã, Ioan - Glosolalia în Biserica primarã, în "Mitropolia Ardealului", an XXX (1979), nr. 6;

29. Scriban, Arhim. Iuliu - Teologia misionarã, în "Biserica Ortodoxã Românã", an LX (1940), nr. 9 - 10;

30. Simigonovschi, V. - Cum slãbesc religiile ºi pãtrund rãtãcirile, în "Biserica Ortodoxã Românã", an IIL (1924), nr.8;

31. Sîrbu, Dr. C. - Originea ºi rãspândirea sectarismului. Cauzele apariþiei miºcãrilor sectare, Sibiu, 1945;

32. Smith, Oswald I. - Provocarea misiunilor (The Challenge of Mission), Edition by Operation Mobilisation, London, 1993;

33. Stan, Pr. Prof. Liviu - Legea cultelor în R.P.R. Egalitatea autonomã ºi libertatea de acþiune a cultelor religioase recunoscute de stat în þarã, în "Studii Teologice", an I (1949), nr. 9-10;

34. Steidl, Grant - Vorbirea în limbi, Editura Gute Botschaft Verlang, Dillenburg, 1991;

35. Stãniloae, Pr. Prof. Dr. D. - Teologia Dogmaticã Ortodoxã, ediþia I, Bucureºti, 1978;

36. Idem - Criteriile prezenþei Duhului Sfânt, în "Studii Teologice", an XVIII (1967), nr. 3 - 4;

37. Idem - Formele ºi cauzelor falsului misticism, în "Studii Teologice", an IV (1952), nr. 5 - 6;

38. Vintilescu, Pr. Petru - Cultul ºi ereziile, Piteºti, 1926;

39. Woordrow, Alain - Les nouvelles sectes, Edition du Seuil, Paris, 1977;

40. * * * - Mãrturisirea de credinþã, în "Îndrumãtorul penticostal", Bucureºti, 1976;

41. * * * - Buletinul Cultului Penticostal - revistã - organul oficial al Cultului Penticostal sau Biserica lui Dumnezeu cea apostolicã;

42. * * * - Lecþiuni biblice, Editura Cultului Penticostal, Bucureºti, 1979;

43. * * * - Harfa Bisericilor lui Dumnezeu - colecþie de cântãri - ediþia a VIX-a, Editura Cultului Penticostal, Bucureºti, 1992;

44. * * * - Flacãra Rusaliilor -revistã- apare la Arad-Sebiº, din 1990;

45. * * * - Dicþionar de mitologie generalã, Editura Albatros, Bucureºti, 1978;

46. * * * - Encyclopédie des sectes dans le monde, Edition du Seuil, Paris, 1976;

47. * * * - Parents en lutte contre les sectes, revista “Marie Claire”, nr. 354 / 1982;

48. * * * - A New Guide and Almanach. Religions of America. Forment and faith in age of crisis, New York, 1975;

49. * * * - Le monde spirituel des sectaire, Colection Connaissance des sectes, Edition Delachoux et Niestlé, Neuchatel, Suisse, 1965;

50. * * * - Istoria Bisericii Universale, Manual pentru Institutele Teologice, vol. I, ediþia a III-a, Bucureºti, 1989;

51. * * * - World Pentecost Magazine - revista - nr.36 / 1993, Suisse;

CURRICULUM VITAE

Mã numesc Oancea I. Mihai ºi sunt nãscut la 28 iunie 1964 în comuna Dumbrava Roºie, judeþul Neamþ, din pãrinþi români de credinþã ortodoxã - Ioan ºi Catinca Oancea.

ªcoala generalã am urmat-o în satul natal între anii 1971 - 1979.

Am urmat liceul în oraºul Piatra - Neamþ între anii 1979 - 1983. Dupã satisfacerea stagiului militar, cât ºi dupã terminarea liceului, am dat examen la Institutul Teologic Sibiu, dar se pare cã ºansa de a fi admis s-a împlinit exact dupã 7 ani, adicã în 1990, atunci însã la Iaºi.

În perioada 1985 - 1990 am lucrat în Combinatul Chimic Sãvineºti, judeþul Neamþ, ca desenator tehnic.

Am fost hirotonit preot pe data de 3 aprilie 1994, pe seama Parohiei Pârâul Frunþii, comuna Dãmuc, judeþul Neamþ, Protopopiatul Piatra - Neamþ, unde funcþionez ºi în prezent.

Mã prezint la examenul de licenþã cu lucrarea: "CULTUL PENTICOSTAL" sub îndrumarea Prea Cucernicului Pr. Lector GHEORGHE PETRARU, susþinutã la disciplina "Misiologie ºi Ecumenism".

Semnãtura:

Pr. Oancea I. Mihai